Sbírka soudních rozhodnutí

ROZSUDEK TRIBUNÁLU (osmého senátu)

24. září 2015 *

„Státní podpory — Veřejnoprávní televizní vysílání — Rozhodnutí prohlašující podporu za slučitelnou s vnitřním trhem — Podpora poskytnutá dánskými orgány ve prospěch veřejnoprávní televizní společnosti TV2/Danmark — Veřejné financování za účelem kompenzace nákladů vynaložených na plnění povinností veřejné služby — Pojem podpory — Rozsudek Altmark“

Ve věci T-674/11,

TV2/Danmark A/S, se sídlem v Odense (Dánsko), zastoupená O. Koktvedgaardem, advokátem,

žalobkyně,

podporovaná

Dánským královstvím, původně zastoupeným C. Vangem a V. Pasternak Jørgensen, jako zmocněnci, dále V. Pasternak Jørgensen ve spolupráci s K. Lundgaard Hansenem, advokátem a nakonec C. Thorningem, jako zmocněncem, ve spolupráci s K. Lundgaard Hansenem a R. Holdgaardem, advokáty,

vedlejším účastníkem,

proti

Evropské komisi, zastoupené B. Stromskym, C. Støvlbækem a U. Nielsenem, jako zmocněnci,

žalované,

podporované

Viasat Broadcasting UK Ltd, se sídlem ve West Drayton (Spojené království), zastoupené S. Kalsmose-Hjelmborgem a M. Honorém, advokáty,

vedlejší účastnicí,

jejímž předmětem je návrh na částečnou neplatnost rozhodnutí Komise 2011/839/EU ze dne 20. dubna 2011 o opatřeních učiněných Dánskem (C 2/03) ve prospěch TV2/Danmark (Úř. věst. L 340, s. 1),

TRIBUNÁL (osmý senát),

ve složení D. Gratsias (zpravodaj), předseda, N. J. Forwood a C. Wetter, soudci,

vedoucí soudní kanceláře: C. Kristensen, rada,

* Jednací jazyk: dánština.

s přihlédnutím k písemné části řízení a po jednání konaném dne 15. ledna 2015,

vydává tento

Rozsudek

Skutečnosti předcházející sporu a skutkový rámec sporu

1 Předmětem projednávané žaloby je návrh na neplatnost rozhodnutí Komise 2011/839/EU ze dne 20. dubna 2011 o opatřeních učiněných Dánskem (C 2/03) ve prospěch TV2/Danmark (Úř. věst. L 340, s. 1, dále jen „napadené rozhodnutí“) v rozsahu, v němž konstatuje, že zkoumaná opatření představují státní podporu, nebo podpůrně, v rozsahu, v němž konstatuje, že některá z těchto opatření představují novou státní podporu.

2 Žalobu podala TV2/Danmark A/S (dále jen „TV 2 A/S“ nebo „žalobkyně“), což je dánská televizní akciová společnost. TV2 A/S byla založena, aby s účetními a daňovými účinky k 1. lednu 2003 nahradila nezávislý veřejnoprávní podnik TV2/Danmark (dále jen „TV2“), který byl zřízen v roce 1986 Lov om ændring af lov om radio- og fjernsynsvirksomhed (zákon, kterým se mění zákon o vysílání) ze dne 4. června 1986 č. 335. Stejně jako její předchůdkyně TV2 je i TV2 A/S druhou dánskou veřejnoprávní televizní společností, přičemž první společností je Danmarks Radio (dále jen „DR“).

3 Poslání TV2 A/S, stejně jako dříve TV2, spočívá v produkci a šíření národních a regionálních televizních programů. Šíření může probíhat zejména prostřednictvím radiových zařízení, satelitních nebo kabelových systémů. Předpisy týkající se povinností veřejnoprávní služby TV2 A/S a dříve TV2 jsou vydávány Ministerstvem kultury Dánska.

4 Kromě veřejnoprávních televizních společností existuje na celostátním dánském televizním trhu několik komerčních televizních společností. Jedná se především jednak o společnost Viasat Broadcasting UK Ltd (dále jen „Viasat“) a jednak o celek tvořený společnostmi SBS TV A/S a SBS Danish Television Ltd (dále jen „SBS“).

5 TV2 byla založena s pomocí státního úvěru s úroky a její činnost měla být stejně jako v případě DR financována z výnosů z koncesionářských poplatků, které hradí dánští televizní diváci. Dánský zákonodárce však stanovil, že na rozdíl od DR, bude TV2 moci získávat prostředky i z reklamní činnosti.

6 Systém financování TV2 byl na základě stížnosti podané dne 5. dubna 2000 společností SBS Broadcasting SA/Tv Danmark přezkoumán Komisí Evropských společenství, a to v rozhodnutí 2006/217/ES ze dne 19. května 2004 o opatřeních učiněných Dánskem ve prospěch [TV2] (Úř. věst. 2006, L 85, s. 1, oprava v Úř. věst. 2006 L 368, s. 1, dále jen „rozhodnutí TV2 I“). Toto rozhodnutí se týkalo období od roku 1995 do roku 2002 a vztahovalo se zejména na následující opatření: prostředky z koncesionářských poplatků, převody z fondů pověřených financováním TV2 (Fonds TV2 a Radiofonden), částky přiznané *ad hoc*, osvobození od placení daně z příjmu podniků, osvobození od úroků a srážek z úvěrů přiznaných TV2 od jejího založení, státní záruka za provozní úvěr, jakož i příznivé podmínky pro platby koncesionářských poplatků, k nimž byla TV2 povinna za užívání celostátní vysílací frekvence (dále jen souhrnně „dotčená opatření“). Konečně, vyšetřování Komise se vztahovalo rovněž na povolení k vysílání v síťovém systému prostřednictvím lokálních frekvencí udělené TV2 a na povinnost vlastníků obecních antén vysílat prostřednictvím těchto zařízení veřejnoprávní programy TV2.

7 V rámci přezkumu dotčených opatření došla Komise k závěru, že představují státní podporu ve smyslu čl. 87 odst. 1 ES (nyní čl. 107 odst. 1 SFEU). Zároveň tuto podporu kvalifikovala jako „novou státní podporu“. Z napadeného rozhodnutí naproti tomu však vyplývá (body 98 a 99 odůvodnění), že povolení k vysílání prostřednictvím lokálních frekvencí udělené TV2 a povinnost vlastníků obecních antén vysílat veřejnoprávní programy TV2 podle Komise nepředstavují státní podporu v rozsahu, v jakém nezahrnují přesun státních prostředků. Závěr Komise ohledně dotčených opatření vycházel z posouzení, dle něhož nesplňoval režim financování TV2, jehož účelem byla kompenzace výdajů na poskytování veřejné služby, druhou a čtvrtou ze čtyř kritérií stanovených Soudním dvorem v rozsudku ze dne 24. července 2003, Altmark Trans et Regierungspräsidium Magdeburg (C-280/00, Recueil, dále jen „rozsudek Altmark“ a pokud jde o výše uvedená kritéria „kritéria Altmark“, EU:C:2003:415).

8 Komise mimoto rozhodla, že výše uvedené podpory, přiznané TV2 mezi lety 1995 a 2002 Dánským královstvím, jsou slučitelné s vnitřním trhem v souladu s čl. 86 odst. 2 ES (nyní čl. 106 odst. 2 SFEU) s výjimkou částky 628,2 milionu DKK, kterou označila za nadměrnou kompenzaci (bod 163 odůvodnění a článek 1 rozhodnutí TV2 I). Dánskému království rovněž nařídila zajistit, aby od TV2 A/S, která mezitím nahradila TV2 (viz bod 2 výše), získalo zpět tuto částku s úroky (článek 2 rozhodnutí TV2 I).

9 Vzhledem k tomu, že vrácení státní podpory uložené v článku 2 rozhodnutí TV2 I způsobilo insolvenci TV2 A/S, oznámilo Dánské království Komisi dopisem ze dne 23. července 2004 návrh její rekapitalizace. Co se týče opatření financovaných státem, zavedl tento návrh na jedné straně vklad do základního kapitálu 440 milionů (DKK) a na straně druhé kapitalizaci státní půjčky 394 miliónů DKK do základního kapitálu. Rozhodnutím ze dne 6. října 2004 [C (2004) 3632 konečné] ve věci státních podpor N 313/2004 o rekapitalizaci TV 2 A/S (Úř. věst. 2005, C 172, s. 3, dále jen „rozhodnutí o rekapitalizaci“), dospěla Komise k závěru, že dvě opatření ve prospěch TV2 A/S byla „nezbytná pro obnovu kapitálu, který [TV2 A/S] po své přeměně na akciovou společnost [potřebovala], aby mohla plnit svůj úkol veřejné služby“ (bod 53 odůvodnění rozhodnutí o rekapitalizaci). Komise proto rozhodla, že každá část státní podpory, která by mohla být spojena s plánovanou rekapitalizací TV2 A/S je slučitelná s vnitřním trhem podle čl. 86 odst. 2 ES (bod 55 odůvodnění rozhodnutí o rekapitalizaci).

10 Rozhodnutí TV2 I je předmětem čtyř žalob na neplatnost předložených na jedné straně TV2 A/S (věc T-309/04) a Dánským královstvím (věc T-317/04) a na straně druhé konkurenty TV2 A/S, společností Viasat (věc T-329/04) a společností SBS (věc T-336/04).

11 Rozsudkem ze dne 22. října 2008, TV2/Danmark a další v. Komise (T-309/04, T-317/04, T-329/04 a T-336/04, Sb. rozh., dále jen „rozsudek TV2 I“, EU:T:2008:457), Tribunál zrušil rozhodnutí TV2 I. V tomto rozsudku Tribunál shledal, že Komise sice správně došla k závěru, že úkol veřejné služby svěřený TV2 odpovídá definici poskytování služeb obecného hospodářského zájmu v oblasti vysílání (rozsudek TV2 I, citovaný výše, EU:T:2008:457, bod 124). Zároveň však konstatoval, že je rozhodnutí TV2 I stiženo řadou protiprávností, v jejichž konečném důsledku toto rozhodnutí zrušil.

12 Tribunál pak nejprve přezkoumal, zda opatření zavedená rozhodnutím TV2 I zahrnují státní zdroje, a konstatoval, že Komise neodůvodnila své rozhodnutí ohledně faktického zohlednění příjmů z reklamy v letech 1995–1996 jako *de facto* státních prostředků (rozsudek TV2 I, bod 11 výše, EU:T:2008:457, body 160 až 167). Zadruhé Tribunál konstatoval, že přezkum provedený Komisí ohledně splnění druhé a čtvrté podmínky Altmark se neopírá o řádný rozbor konkrétních právních a hospodářských podmínek, podle kterých byla stanovena částka koncesionářských poplatků připadající TV2. Z toho důvodu bylo v tomto bodě rozhodnutí TV2 I stiženo nedostatkem odůvodnění (rozsudek TV2 I, bod 11 výše, EU:T:2008:457, body 224 až 233). Zatřetí Tribunál konstatoval, že i samotné závěry Komise týkající se posouzení slučitelnosti podpory z hlediska čl. 86 odst. 2 ES, zejména z hlediska existence nadměrné kompenzace, byly rovněž stiženy nedostatkem odůvodnění. Podle Tribunálu lze

příčinu tohoto nedostatku odůvodnění spatřovat v neprovedeném řádném přezkumu právních a hospodářských podmínek, které vedly ke stanovení výše koncesionářských poplatků připadajících TV2 během období šetření (rozsudek TV2 I, bod 11 výše, EU:T:2008:457, body 192 a 197 až 203).

13 Rozhodnutí o rekapitalizaci bylo předmětem dvou žalob na neplatnost, které podaly společnosti SBS a Viasat. Tribunál dvěma usneseními ze dne 24. září 2009 prohlásil, že s ohledem na zrušení rozhodnutí TV2 I a existující úzkou vazbu mezi povinností zajistit navrácení státní podpory vyplývající z tohoto rozhodnutí a opatřeními, která byla předmětem rozhodnutí o rekapitalizaci, není již třeba rozhodovat ve výše uvedených věcech (usnesení ze dne 24. září 2009, SBS TV a SBS Danish Television v. Komise, T-12/05, EU:T:2009:357, a Viasat Broadcasting UK v. Komise, T-16/05, EU:T:2009:358).

14 Komise po zrušení rozhodnutí TV2 I opět přezkoumala dotčená opatření. Při té příležitosti se obrátila na Dánské království i TV2 A/S a dále obdržela připomínky od třetích stran.

15 Komise zveřejnila výsledek nového přezkumu dotčených opatření v napadeném rozhodnutí, které je rovněž předmětem další žaloby předložené společností Viasat Broadcasting UK (věc T-125/10, Viasat Broadcasting UK v. Komise), o níž Tribunál rozhodl rozsudkem z dnešního dne.

16 Napadené rozhodnutí se týká opatření přijatých ve prospěch TV2 v letech 1995 až 2002. Komise nicméně v rámci svého rozboru zohlednila rovněž rekapitalizační opatření přijatá po vydání rozhodnutí TV2 I v roce 2004.

17 Komise zachovala v napadeném rozhodnutí kvalifikaci dotčených opatření jakožto státních podpor ve smyslu čl. 107 odst. 1 SFEU ve prospěch TV2 (bod 153 odůvodnění napadeného rozhodnutí). Zaprvé předpokládala, že příjmy z reklamy za rok 1995 a 1996 představovaly státní prostředky (bod 90 odůvodnění napadeného rozhodnutí) a zadruhé, při ověření existence selektivní výhody shledala, že dotčená opatření nesplňují druhou a čtvrtou podmínku Altmark (bod 153 napadeného rozhodnutí). Přestože v rozhodnutí TV2 I došla k závěru, že částka 628,2 milionů DKK představovala nadměrnou kompenzaci, která byla v rozporu s čl. 86 odst. 2 SE, v napadeném rozhodnutí již Komise naopak tuto sumu považovala za kapitálový vklad ve prospěch TV2 A/S. Ve výroku napadeného rozhodnutí uvedla tedy následující:

„*Článek 1*

Opatření učiněná Dánskem ve prospěch [TV2] mezi rokem 1995 a rokem 2002 formou prostředků z koncesionářských poplatků a dalších opatření uvedených v tomto rozhodnutí jsou slučitelná s vnitřním trhem ve smyslu čl. 106 odst. 2 [SFEU].“

18 Konečně je nutno poznamenat, že Dánské království přijalo opatření směřující k záchraně a restrukturalizaci TV2 A/S. V této souvislosti pak dne 16. června 2008 představilo plán záchranné podpory formou úvěru ve prospěch TV2 A/S. Tato podpora byla Komisí schválena v rozhodnutí ze dne 4. srpna 2008 C(2008) 4224 konečné, ve věci záchranných podpor přiznaných TV2 A/S N°287/2008 (Úř. věst. 2009, C 9, s. 1). Rozhodnutí Komise bylo předmětem žaloby společnosti Viasat. Usnesením ze dne 22. března 2012 Tribunál konstatoval, že podpora schválená tímto rozhodnutím byla zcela vrácena, a rozhodl, že se žaloba stala bezpředmětnou a že ve věci není důvodné rozhodnout (usnesení ze dne 22. března 2012, Viasat Broadcasting UK v. Komise, T-114/09, EU:T:2012:144).

19 Dánské království dále dne 4. února 2009 oznámilo Komisi plán restrukturalizace TV2 A/S. V rozhodnutí ze dne 20. dubna 2011 2012/109/EU o státní podpoře č. C 19/09 (ex N 64/09), kterou Dánsko hodlá poskytnout na restrukturalizaci společnosti [TV2 A/S], (Úř. věst. 2012, L 50, s. 21), Komise shledala, že oznámený plán restrukturalizace je za určitých podmínek v souladu s vnitřním trhem podle čl. 107 odst. 3 písm. c) SFEU, přičemž jednou z podmínek byl zákaz výplaty podpor stanovených uvedeným plánem, a to z toho důvodu, že situace společnosti přijímající podporu se

zlepšila. Toto rozhodnutí bylo předmětem žaloby na neplatnost podané společností Viasat. Vzhledem k tomu, že Viasat vzala svou žalobu zpět, byla věc usnesením ze dne 10. prosince 2012, Viasat Broadcasting UK v. Komise, (T-210/12, EU:T:2012:660), vyškrtnuta z rejstříku Tribunálu.

Řízení a návrhová žádání účastníků řízení

20 Návrhem došlým kanceláři Tribunálu dne 30. prosince 2011 podala TV2 A/S projednávanou žalobu.

21 Podáním došlým kanceláři Tribunálu dne 26. března 2012 podalo Dánské království návrh na vstup do tohoto řízení jako vedlejší účastník na podporu návrhových žádání TV2 A/S.

22 V podání doručeném kanceláři Tribunálu dne 25. dubna 2012 Viasat navrhla vstoupit do tohoto řízení jako vedlejší účastník na podporu návrhových žádání Komise.

23 Usnesením ze dne 13. července 2012 předseda třetího senátu Tribunálu těmto návrhům vyhověl.

24 Při změně složení senátů Tribunálu byl soudce zpravodaj přidělen jako předseda k osmému senátu, kterému byla tudíž tato věc přidělena.

25 Na základě návrhu soudce zpravodaje rozhodl Tribunál (osmý senát) zahájit ústní část řízení a v rámci organizačních procesních opatření byly žalobkyně a Dánské království vyzvány k předložení určitých dokumentů. Účastníci řízení této žádosti vyhověli ve stanovené lhůtě.

26 Vzhledem k překážce na straně jednoho ze soudců senátu určil předseda Tribunálu na základě čl. 32 odst. 3 jednacího řádu Tribunálu ze dne 2. května 1991 pro doplnění senátu jiného soudce.

27 Řeči účastníků řízení a jejich odpovědi na otázky položené Tribunálem byly vyslechnuty na jednání dne 15. ledna 2015.

28 Žalobkyně navrhuje, aby Tribunál:

— zrušil napadené rozhodnutí v rozsahu, v němž Komise konstatuje, že dotčená opatření představují státní podpory ve smyslu čl. 107 odst. 1 SFEU

— podpůrně, zrušil napadené rozhodnutí v rozsahu, v němž Komise konstatuje že:

  — dotčená opatření představují nové podpory,

  — koncesionářské poplatky, které byly v letech 1997 až 2002 převedeny na TV2 a dále přerozděleny regionálním stanicím TV2, představují státní podpory poskytnuté TV2,

  — příjmy z reklamy, které byly v letech 1995 a 1996, jakož i v době zrušení Fonds TV2 v roce 1997, převedeny z uvedených fondů ve prospěch TV2, představují státní podpory poskytnuté TV2.

29 Dánské království navrhuje, aby Tribunál:

— v souladu s hlavním bodem návrhových žádání žalobkyně zrušil napadené rozhodnutí,

— podpůrně, aby napadené rozhodnutí zrušil v rozsahu, v němž Komise konstatovala, že příjmy z reklamy, které v letech 1995 a 1996, jakož i v době zrušení Fonds TV2 v roce 1997, byly převedeny z uvedených fondů ve prospěch TV2, představují státní podpory poskytnuté TV2.

30 Komise navrhuje, aby Tribunál:

— zamítl žalobu;

— uložil žalobkyni náhradu nákladů řízení.

31 Viasat podporuje návrhová žádání Komise.

Právní otázky

K přípustnosti

32 Komise nezpochybňuje přípustnost projednávané žaloby. Okolnosti věci nicméně vyžadují posouzení této otázky, které bude vzhledem k tomu, že uvedená přípustnost nebyla zpochybněna, provedeno v souladu s článkem 113 jednacího řádu ze dne 2. května 1991 bez návrhu.

33 Vzhledem k tomu, že opatření zavedená v napadeném rozhodnutí svědčí výlučně žalobkyni, je prokázána její aktivní legitimace (rozsudek ze dne 17. září 1980, Philip Morris Holland v. Komise, 730/79, Recueil, EU:C:1980:209, bod 5).

34 Je nicméně třeba připomenout, že přípustnost žaloby je rovněž podmíněna tím, že fyzická nebo právnická osoba, která ji podává, má zájem na zrušení napadeného aktu. Tento vzniklý a trvající zájem se posuzuje ke dni podání žaloby. Takový zájem předpokládá, že zrušení tohoto aktu jako takové může vyvolat právní následky nebo, jinak řečeno, že žaloba může ve svém výsledku přinést prospěch straně, která ji podala (viz rozsudek TV2 I, bod 11 výše, EU:T:2008:457, body 67 a 68 a citovaná judikatura).

35 V projednávané věci vyvstává otázka, zda je žalobkyně aktivně legitimována, i přestože Komise v napadeném rozhodnutí označila dotčená opatření ohledně státní podpory za slučitelná s vnitřním trhem, a tudíž nenařídila dánským úřadům zajistit, aby byla podpora žalobkyní vrácena.

36 V tomto ohledu je třeba připomenout, že z judikatury vydané v rámci žalob na neplatnost podaných příjemcem podpory proti rozhodnutí Komise, které dotčenou podporu prohlašuje za zcela slučitelnou s vnitřním trhem nebo které prohlašuje jedno ze sporných finančních opatření za slučitelné, vyplývá, že právní zájem na podání žaloby lze vyvodit z existence prokázaného rizika, že právní situace žalobců by byla dotčena soudními řízeními, nebo také z toho, že riziko soudních řízení bylo ke dni podání žaloby u soudu Evropské unie vzniklé a trvající (viz rozsudek TV2 I, bod 11 výše, EU:T:2008:457, bod 79 a citovaná judikatura).

37 Judikatura doposud připouští, aby existence „prokázaného“ nebo „vzniklého a trvajícího“ rizika soudního řízení vůči žalobci, který je příjemcem protiprávní podpory slučitelné s vnitřním trhem, byla shledána, jednak pokud takové řízení již probíhá před vnitrostátními soudy v den podání žaloby na neplatnost k Tribunálu (rozsudek ze dne 14. dubna 2005, Sniace v. Komise T-141/03, Recueil, EU:T:2005:129, body 29 a 30) nebo je před těmito soudy zahájeno dříve, než Tribunál rozhodne o žalobě na neplatnost (v tomto smyslu viz rozsudek TV2 I, bod 11 výše, EU:T:2008:457, body 79 až 81), a jednak pokud je předmětem řízení před vnitrostátními soudy dovolávaného žalobkyní podpora, na niž se vztahuje rozhodnutí, které je předmětem řízení před Tribunálem (rozsudek ze dne 20. září 2007, Salvat père & fils a další v. Komise, (T-136/05, Sb. rozh., EU:T:2007:295, body 41 až 43).

38 V projednávané věci žalobkyně v žalobě uvádí, že její trvající a legitimní zájem na podání žaloby je založen na samotné kvalifikaci dotčených opatření jako státních podpor ve smyslu čl. 107 odst. 1 SFEU a jako nových podpor ve smyslu čl. 1 písm. c) nařízení Rady (ES) č. 659/1999 ze dne 22. března 1999, kterým se stanoví prováděcí pravidla k článku [108 SFEU] (Úř. věst. L 83, s. 1).

Připomíná, že taková kvalifikace ji vystavuje důsledkům neoznámení dotčených opatření, tedy, jak již Soudní dvůr rozhodl v bodech 52 a 53 rozsudku ze dne 12. února 2008, CELF a Ministre de la Culture et de la Communication (C-199/06, Sb. rozh., dále jen „rozsudek CELF“, EU:C:2008:79), povinnosti zaplatit státu úroky za dobu trvání protiprávního stavu a případně povinnosti nahradit škodu, kterou mohli v důsledku protiprávní povahy podpory utrpět její konkurenti. Zároveň uvedla, že řízení, které směřuje k tomu, aby jí byla uložena povinnost zaplatit takové úroky a náhradu škody, bylo před dánskými soudy zahájeno v roce 2006 na návrh společnosti Viasat. Toto řízení pak bylo pozastaveno nejprve do doby vyhlášení rozsudku Tribunálu TV2 I, bod 11 výše (EU:T:2008:457) a poté do vydání nového rozhodnutí Komise.

39 Žalobkyně a Viasat v rámci ústního jednání upřesnily, že žaloba předložená společností Viasat v roce 2006 obsahovala několik návrhových žádání. Jedno v neprospěch žalobkyně se týkalo úhrady úroků za dobu trvání protiprávního stavu. Další, namířené proti Dánskému království, se dotýkalo náhrady požadované společností Viasat z důvodu, podle ní předčasného a protiprávního vyplacení státní podpory stanovené v napadeném rozhodnutí. Co se týkalo těchto dvou výše uvedených hlavních žalobních důvodů, žalobkyně a Viasat rovněž potvrdily, že uvedené řízení v okamžiku podání projednávané žaloby stále probíhalo a soud, jemuž byla žaloba předložena, jej pozastavil do vyhlášení rozsudku Tribunálu v projednávané věci.

40 S ohledem na všechny tyto důvody je třeba mít za to, že žalobkyně dostatečně prokázala, že ke dni podání žaloby existovalo vzniklé a trvající riziko soudního řízení ve smyslu judikatury citované v bodech 36 a 37 tohoto rozsudku.

41 Projednávaná žaloba je tudíž přípustná.

K věci samé

42 Žalobkyně na podporu návrhových žádání uvádí čtyři žalobní důvody, z nichž první se týká prvního návrhového žádání a zbývající tři postupně třech podpůrných žádání. První z žalobních důvodů vychází z porušení čl. 107 odst. 1 SFEU a zásady právní jistoty, když Komise shledala, že dotčená opatření představují státní podpory; druhý důvod pak z nesprávné kvalifikace jakožto nových podpor prostředků vyplacených TV2 z výnosů z koncesionářských poplatků, jakož i osvobození od korporační daně, které jí bylo přiznáno; třetí důvod vychází z porušení čl. 107 odst. 1 SFEU tím, že Komise měla za to, že výnosy z koncesionářských poplatků převedené na TV2 a její regionální stanice představovaly státní podpory poskytnuté TV2; a čtvrtý důvod z nesprávného právního posouzení, když Komise měla za to, že příjmy z reklamy vyplacené TV2 prostřednictvím Fonds TV2 představovaly státní podpory.

43 První, třetí a čtvrtý žalobní důvod zpochybňují kvalifikaci dotčených opatření jakožto státních podpor. Druhý žalobní důvod zpochybňuje zčásti kvalifikaci dotčených opatření jakožto nových podpor. Žalobkyně zejména zpochybňuje kvalifikaci výnosů z koncesionářských poplatků a osvobození od daně společností jakožto nových podpor. Vzhledem k tomu, že kvalifikace uvedených opatření jakožto nové podpory předpokládá, že tato opatření byla nejdříve kvalifikována jako státní podpora, bude druhý žalobní důvod posouzen jako poslední po rozboru opodstatněnosti důvodů, kterými žalobkyně zpochybňuje samotnou existenci státní podpory.

K prvnímu žalobnímu důvodu vycházejícímu z porušení čl. 107 odst. 1 SFEU a zásady právní jistoty, když Komise došla k závěru, že dotčená opatření představují státní podporu

44 V rámci prvního žalobního důvodu žalobkyně za podpory Dánského království v podstatě uvádí, že Komise nesprávně kvalifikovala dotčená opatření jakožto státní podporu ve smyslu čl. 107 odst. 1 SFEU, tak jak byl vyložen v rozsudku Altmark, bod 7 výše (EU:C:2003:415).

45 Vzhledem k argumentaci žalobkyně a Dánského království je třeba mít za to, že se tento žalobní důvod skládá ze čtyř částí, z nichž první vychází z nesprávného výkladu čl. 107 odst. 1 SFEU, tak jak byl vyložen v rozsudku Altmark, bod 7 výše (EU:C:2003:415). Druhá část důvodu vychází z porušení zásady právní jistoty. Třetí a čtvrtá část vychází z nesprávného použití postupně druhého a čtvrtého kritéria Altmark.

46 Než přistoupíme k posouzení těchto čtyř částí, je třeba připomenout, že kvalifikace státních podpor ve smyslu čl. 107 odst. 1 SFEU předpokládá splnění čtyř podmínek, a sice aby se jednalo o státní zásah nebo zásah za použití státních prostředků, aby byl tento zásah způsobilý ovlivnit obchod mezi členskými státy, aby přiznával výhodu svému příjemci a aby narušoval nebo hrozil narušením hospodářské soutěže (rozsudek Altman, bod 7 výše, EU:C:2003:4150, bod 75).

47 Z definice připomenuté v bodě 43 výše vyplývá, že jednou z podmínek charakterizujících státní podporu ve smyslu čl. 107 odst. 1 SFEU je existence výhody přiznané příjemci podpory. V rozsudku Altmark, bod 7 výše (EU:C:2003:415) Soudní dvůr v tomto ohledu rozhodl, že pokud musí být státní zásah považován za kompenzaci představující protihodnotu plnění uskutečněných podniky-příjemci za účelem plnění povinností veřejné služby, nelze mít za to, že poskytuje příjemci zvýhodnění a výhodnější soutěžní postavení oproti konkurenčním podnikům. Takový zásah tudíž nenaplňuje jednu z podmínek zakládajících existenci státní podpory a z toho důvodu se na něj čl. 107 odst. 1 SFEU nevztahuje (rozsudek ze dne 8. května 2013, Libert a další, C-197/11 a C-203/11, Sb. rozh., EU:C:2013:288, bod 84).

48 Soudní dvůr vyslovil čtyři kritéria, kterým musí kompenzace vyplacená za plnění veřejné služby odpovídat, aby bylo v konkrétním případě možno mít za to, že neposkytuje svému příjemci výhodu, a nespadá tudíž do kvalifikace jakožto státní podpora ve smyslu čl. 107 odst. 1 SFEU (v tomto smyslu viz rozsudek Altmark, bod 7 výše, EU:C:2003:415, body 87 až 94).

49 Kritéria Altmark jsou následující: zaprvé podnik, který je příjemcem kompenzace, musí být skutečně pověřen povinnostmi veřejné služby a tyto povinnosti musí být jasně vymezeny. Zadruhé ukazatele pro výpočet kompenzace musí být stanoveny předem objektivním a transparentním způsobem. Zatřetí vyrovnání nemůže přesahovat meze toho, co je nezbytné k pokrytí všech nebo části nákladů vynaložených k plnění povinností veřejné služby se zohledněním příjmů, které se k nim vztahují, jakož i zisku, který je přiměřený k plnění těchto povinností. Začtvrté, není-li výběr podniku, který má být pověřen plněním povinností veřejné služby, v konkrétním případě učiněn v rámci řízení o zadání veřejné zakázky umožňujícího vybrat zájemce schopného poskytovat tyto služby za nejmenších nákladů pro územně správní celek, musí být úroveň nutného vyrovnání určena na základě analýzy nákladů, které by průměrný podnik, správně řízený a přiměřeně vybavený k tomu, aby mohl uspokojit požadavky veřejné služby, vynaložil při plnění těchto povinností se zohledněním příjmů, které se k nim vztahují, jakož i přiměřeného zisku.

50 V projednávané věci se první žalobní důvod týká zejména výkladu a použití druhého a čtvrtého kritéria Altmark.

– K první části týkající se nesprávného výkladu čl. 107 odst. 1 SFEU tak, jak byl vyložen v rozsudku Altmark, bod 7 výše (EU:C:2003:415)

51 V rámci první části důvodu se žalobkyně za podpory Dánského království nejprve obecně dotýká výkladu rozsudku Altmark, bod 7 výše (EU:C:2003:415), a kritérií Altmark. Uvádí, že kritéria musí být vykládána podle jejich kontextu a účelu a tak, aby nerozšiřovala pojem státní podpory na opatření, která podniky nezvýhodňují vůči jejich konkurentům. Třetí kritérium, podle něhož kompenzace nemůže přesahovat meze toho, co je nezbytné k pokrytí všech nebo části nákladů vynaložených k plnění povinností veřejné služby se zohledněním příjmů, které se k nim vztahují, jakož i zisku, který

je přiměřený k plnění těchto povinností, je údajně zásadní pro posouzení existence státní podpory a z judikatury, zejména z rozsudku ze dne 12. února 2008 BUPA a další v. Komise (T-289/03, Sb. rozh., dále jen „rozsudek BUPA“, EU:T:2008:29), údajně vyplývá možnost upustit od uplatnění dalších kritérií.

52 Je třeba mít za to, že žalobkyně tímto argumentem v podstatě tvrdí, že při posuzování opatření ve vztahu k čl. 107 odst. 2 SFEU tak, jak je vyložen v rozsudku Altmark, bod 7 výše, (EU:C:2003:415), musí Komise přezkoumat, zda je splněno zejména třetí kritérium Atlmark, a pokud ano, neuplatnit druhé ani čtvrté kritérium Altmark. V projednávané věci tak Komise údajně porušila čl. 107 odst. 1 SFEU, neboť namísto použití rozsudku Altmark bod 7 výše, (EU:C:2003:415) podle metodologie navržené žalobkyní měla za to, že je třeba uplatnit druhé a čtvrté kritérium Altmark, aniž by předtím ověřila, zda v rámci třetího kritéria Altmark výhoda poskytnutá TV2 prostřednictvím dotčených opatření skutečně překročila mez toho, co bylo nezbytné k pokrytí nákladů vynaložených na plnění její povinnosti veřejné služby.

53 Podle tohoto výkladu argumentů žalobkyně má být pojem výhody podle čl. 107 odst. 1 SFEU zredukován ve smyslu třetího kritéria Altmark na pojem nadměrné kompenzace, jinými slovy na kompenzaci, která přesahuje meze toho, co je nezbytné k pokrytí nákladů vynaložených na plnění povinností veřejné služby. Podle tohoto hlediska tedy pokud neexistuje nadměrná kompenzace, není dána ani výhoda ve smyslu čl. 107 odst. 1 SFEU a opatření nemůže být považováno za státní podporu.

54 V tomto ohledu stačí jednak připomenout, že Tribunál již ohledně argumentů podobných těm, které předložila žalobkyně a které byly založeny na přednosti třetího kritéria Altmark, rozhodl, že ze zcela jednoznačných formulací v rozsudku Altmark, bod 7 výše (EU:C:2003:415), vyplývá, že účelem všech čtyř kritérií, která uvádí, je kvalifikace dotčeného opatření jako státní podpory, konkrétně pak určení toho, zda je dána výhoda. Státní zásah, který nesplňuje jednu nebo více z uvedených podmínek, tak musí být považován za státní podporu ve smyslu čl. 107 odst. 1 SFEU (viz rozsudek ze dne 16. prosince 2010, Nizozemsko a NOS v. Komise, T-231/06 a T-237/06, Sb. rozh., EU:T:2010:525, body 128, 145 a 146 a citovaná judikatura, v tomto smyslu viz rovněž rozsudek ze dne 6. října 2009, FAB v. Komise, T-8/06, EU:T:2009:386, bod 65).

55 Co se nejprve týče vztahu mezi druhým a třetím kritériem Atlmark, není možné mít za to, že kompenzace přiznaná podniku-příjemci pověřenému úkolem veřejné služby nepřekračuje meze toho, co je nezbytné k pokrytí všech nebo části nákladů vynaložených k plnění povinností veřejné služby, se zohledněním příjmů, které se k nim vztahují, jakož i zisku, který je přiměřený k plnění těchto povinností, aniž by byl předem zjištěn způsob stanovení výše této kompenzace, což je právě předmětem druhého kritéria Altmark .

56 Aby se na státní podporu nevztahoval čl. 107 odst. 1 SFEU, musí být tudíž navzdory tvrzením žalobkyně splněna všechna kritéria Atlmark.

57 Kromě toho se žalobkyně, aby podložila svůj argument, podle něhož je možné neuplatnit některá kritéria Altmark, nemůže platně dovolávat rozsudku BUPA, bod 51 výše (EU:T:2008:29). Je třeba připomenout, že Tribunál v tomto rozsudku zkoumal platnost rozhodnutí, v němž Komise podle čl. 87 odst. 1 ES posoudila systém vyrovnávání rizik (dále jen „RES“) platný na irském trhu soukromého zdravotního pojištění. Soukromý systém zdravotního pojištění v Irsku byl v podstatě založen na povinnosti volného přístupu jakékoliv osoby, bez ohledu na věk, pohlaví nebo zdravotní stav a na společném sazebníku pro pojištěnce, podle něhož měli všichni pojištěnci platit za totožný druh produktu stejné pojistné bez ohledu na jejich zdravotní stav. Za těchto okolností RES stanovil, že jednak pojistitelé, kteří mají rizikový profil bezpečnější než běžný tržní rizikový profil, musí zaplatit státnímu orgánu Health Insurance Authority (orgán zdravotního pojištění, dále jen „HIA“) poplatek a jednak že HIA musí provést příslušnou platbu pojistitelům, kteří mají rizikový profil méně bezpečný než běžný tržní rizikový profil. Tyto platby se prováděly prostřednictvím zvláštního fondu, který byl za tímto účelem založen a spravován orgánem HIA. Zavedením tohoto solidárního systému mezi

pojistiteli měl RES za cíl zajištění stability na irském trhu soukromého zdravotního pojištění a vyrovnání rozdílu v rizikových profilech, aby nedošlo k tomu, že by se pojistitelé zaměřili prostřednictvím selektivních marketingových strategií na méně rizikové spotřebitele. Komise tento systém přezkoumala v návaznosti na stížnost podanou jedním z pojistitelů, který v důsledku svého bezpečnějšího rizikového profilu hradil vyšší poplatek než ostatní. V rámci přezkumu RES došla Komise k závěru, že uvedený systém předpokládá platby, které jsou omezeny na nezbytné minimum, aby odškodnily pojistitele-příjemce za jejich povinnosti služby obecného hospodářského zájmu, a neimplikuje tedy státní podporu ve smyslu čl. 87 odst. 1 ES. (rozsudek BUPA, bod 51 supra, EU:T:2008:29, body 27, 37, 41 a 43).

58 Tribunál na základě těchto zvláštností RES popsaných v bodě 57 výše, tedy jednak na základě neutrality tohoto systému vyrovnávání ve vztahu k příjmům a ziskům příjemců a jednak na základě zvláštnosti zvýšených nákladů spojených s méně bezpečným rizikovým profilem těchto příjemců, rozhodl, že v projednávané věci nemůže být jedno z kritérií uvedených v rozsudku Altmark, a to čtvrté kritérium, použito striktně (rozsudek BUPA, bod 51 výše, EU:T:2008:29, body 246 až 248).

59 Žalobkyně však netvrdí, že kompenzace poskytnutá TV2 představovala obdobné zvláštnosti jako ty ve věci, v níž byl vydán rozsudek BUPA, bod 51 výše (EU:T:2008:29).

60 Žalobkyně totiž pro to, aby mohlo být neuplatnění kritérií Altmark v projednávané věci odůvodněno, uvádí pouze zvláštnosti veřejné služby v oblasti vysílání jako takovém. Podle žalobkyně je tato zvláštnost veřejné služby v oblasti vysílání spojena s obtížemi, které vycházejí z definice veřejné služby. V tomto ohledu odkazuje zejména na protokol o systému veřejnoprávního vysílání v členských státech, který je přílohou Smlouvy o FEU (dále jen „Amsterodamský protokol“). Uvádí, že Komise měla při posouzení kritérií Atlmark vzít v potaz to, že podle Amsterodamského protokolu měly členské státy právo určit úkoly veřejné služby v oblasti vysílání široce a kvalitativně.

61 V tomto ohledu je nutno připomenout, že ze znění Amsterodamského protokolu vyplývá, že cílem tohoto předpisu je výklad odchylky uvedené v čl. 106 odst. 2 SFEU (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 10. července 2012, TF1 a další v. Komise T-520/09, EU:T:2012:352, bod 94). Pro posouzení použitelnosti kritérií Atlmark, jejichž účelem je prokázat existenci státní podpory a nikoliv její slučitelnost s vnitřním trhem, tudíž není relevantní. Tribunál již kromě toho rozhodl, že nelze připustit, aby Amsterodamský protokol vylučoval použití pravidel hospodářské soutěže a zakazoval Komisi ověřit na základě kritérií stanovených Soudním dvorem v rozsudku Altmark, bod 7 výše, (EU:C:2003:415), zda státní financování hospodářsky zvýhodňuje provozovatele veřejnoprávního vysílání (rozsudek Nizozemsko v. Komise, bod 54 výše, EU:T:2010:525, bod 149).

62 I pokud by měl být Amsterodamský protokol pro posouzení existence státní podpory relevantní, týkalo by se to pouze prvního kritéria Atlmark týkajícího se definice povinností veřejné služby. Otázka, zda je první kritérium Atlmark v projednávané věci splněno, však není zpochybňována.

63 Ačkoliv žalobkyně tvrdí opak, z rozsudku BUPA, bod 51 výše (EU:T:2008:92) nevyplývá, že je podle Tribunálu možné zcela vyloučit použití čtvrtého kritéria Atlmark. Naopak tím, že připustil, že s ohledem na zvláštnosti systému kompenzace v projednávané věci není možné toto kritérium použít striktně, Tribunál zdůraznil, že je Komise navzdory těmto zvláštnostem povinna ujistit se o tom, že kompenzace nebude sloužit k náhradě nákladů, které by vznikly v důsledku neefektivnosti příjemců (rozsudek BUPA, bod 51 výše, EU:T:2008:29, body 246 a 249).

64 Zadruhé žalobkyně v projednávané věci tvrdí, že Komise při uplatnění kritérií Atlmark, konkrétně druhého a čtvrtého kritéria, nezohlednila skutečnost, že tato kritéria jsou aplikována na okolnosti předcházející rozsudku Altmark, bod 7 výše, (EU:C:2003:415). Z bodů 228 a 232 rozsudku TV2 I, bod 11 výše (EU:T:2008:457) však údajně vyplývá, že v takovém případě postačí, že tato kritéria byla „v podstatě“ splněna.

65 V tomto ohledu je jednak nejprve třeba upřesnit, že Tribunál v bodě 228 rozsudku TV2 I, bod 11 výše (EU:T:2008:457) se zdůrazněním, že se dle jeho názoru nezasahuje do pravomoci Komise v oblasti státních podpor, pouze uvedl, že s ohledem na důvody, které mu byly předloženy Dánským královstvím, nelze vyloučit, že způsoby stanovení částky koncesionářských poplatků připadající TV2 by mohly představovat objektivní a transparentní způsoby. Podle Tribunálu tedy nemůže být vyloučeno, že důkladná analýza těchto způsobů by případně vedla k závěru, že Dánské království ještě před tím, než Soudní dvůr stanovil kritéria Altmark, v podstatě zajistilo dodržování druhého kritéria Altmark. Na druhou stranu, Tribunál v bodě 232 uvedeného rozsudku uvedl pouze to, že nemůže být vyloučeno, že důkladný přezkum všech podmínek, za kterých byla stanovena částka koncesionářských poplatků připadající TV2 během období šetření, který měla Komise provést, mohl vést k závěru, že Dánské království v podstatě dbalo, ještě před tím, než Soudní dvůr definoval kritéria Altmark, na dodržování čtvrtého z těchto kritérií.

66 Z bodů 228 a 232 rozsudku TV2, bod 11 výše (EU:T:2008:457) vyplývá, že podle Tribunálu mohl důkladný přezkum všech podmínek, které předcházely stanovení částky koncesionářských poplatků připadající TV2 v období šetření, které chyběl v rozhodnutí TV2 I, vést Komisi k závěru, že v projednávané věci bylo druhé a čtvrté kritérium Altmark splněno. Výraz „v podstatě“ může znamenat pouze to, že podle Tribunálu nelze s ohledem na okolnosti věci vyloučit, že zvláštní cíle druhého a čtvrtého kritéria Altman byly splněny. Nejeví se totiž logické potvrdit, že je třeba splnit kritéria Altmark, a současně použitím výrazu „v podstatě“ naznačit, že tato kritéria postačí splnit částečně.

67 Žalobkyně mimoto nevysvětluje, jak si vykládá použití spojení „v podstatě“ u druhého a čtvrtého kritéria Atlmark. Její argument lze vyložit v tom smyslu, že Komise měla kritéria vzhledem k tomu, že je aplikovala na okolnosti, které předcházely vyhlášení rozsudku Altmark, bod 7 výše (EU:C:2003:415), vykládat pružněji, tedy přizpůsobit je specifickým okolnostem projednávané věci.

68 Na dotaz týkající se tohoto tvrzení odkázala žalobkyně na rozsudek ze dne 7. listopadu CBI v. Komise (T-137/10, Sb. rozh., EU:T:2012:584, body 85 až 89), ze kterého vyplývá možnost méně striktního použití kritérií Altmark přizpůsobených dotčenému odvětví.

69 V tomto ohledu je třeba upřesnit, že Tribunál v uvedeném rozsudku přezkoumal platnost rozhodnutí, kterým Komise bez zahájení formálního vyšetřovacího řízení konstatovala, že kompenzace přiznaná obecným veřejným nemocnicím v regionu Brusel-hlavní město (Belgie) představuje státní podporu slučitelnou s vnitřním trhem. Zároveň uvedl, že i když se kritéria Altmark týkají bez rozdílu všech hospodářských odvětví, musí jejich uplatnění zohlednit zvláštnosti dotčeného odvětví. Tribunál rovněž s odkazem na rozsudek BUPA, bod 51 výše (EU:T:2008:29), připomněl, že s ohledem na zvláštní povahu úkolů veřejné služby v některých odvětvích je třeba při uplatnění rozsudku Altmark, bod 7 výše (EU:C:2003:415), postupovat s pružností v souladu s duchem a účelem v něm stanovených kritérií, způsobem přizpůsobeným zvláštnostem projednávaného případu. Konečně, Tribunál měl za to, že kritéria formulovaná Soudním dvorem v rozsudku Altmark, bod 7 výše (EU:C:2003:415), ohledně činnosti dopravy, která je nesporně hospodářskou a soutěžní činností, nemohou být se stejnou přísností uplatněna na odvětví nemocniční péče, které nutně nemá takový soutěžní a obchodní rozměr (rozsudek CBI v. Komise, bod 68 výše, EU:T:2012:584, body 85, 86 a 89).

70 Z tohoto rozsudku vyplývá, že méně přísné uplatnění kritérií Atlmark může být v konkrétním případě odůvodněno nedostatečným hospodářským a soutěžním rozměrem odvětví, ve kterém je činný příjemce kompenzace. S přihlédnutím ke zvláštnostem úkolu veřejné služby v oblasti vysílání, zdůrazněném v Amsterodamském protokolu, nelze připustit, že odvětví vysílání postrádá hospodářský a soutěžní rozměr. V projednávané věci je existence tohoto rozměru zjevná zejména na základě skutečnosti, že TV2, částečně financovaná svými příjmy z reklamy, působila na trhu s televizní reklamou. Na rozdíl od okolností ve věci, v níž byl vydán rozsudek CBI v. Komise, bod 68 výše (EU:T:2012:584), okolnosti v projednávané věci neodůvodňují méně přísné uplatnění kritérií Altmark.

71 V každém případě zůstává argument žalobkyně, podle kterého měla Komise kritéria Altmark vyložit pružněji tak, aby je přizpůsobila okolnostem projednávaná věci, i přes objasnění poskytnutá při ústním jednání vágní a nepřesný v rozsahu, v němž žalobkyně nevysvětlila, v čem mělo spočívat přizpůsobení dvou dotčených kritérií.

72 Pokud by se kromě toho měl tento argument shrnout na konstatování, že v projednávané věci měla být tato dvě kritéria považována za splněná, nelze jej *in abstracto* posoudit v rámci této části, ale musel by být posouzen dále s argumenty, kterými žalobkyně v projednávané věci uplatňuje nesprávné použití těchto dvou kritérií a které byly předloženy v rámci třetí a čtvrté části.

73 S ohledem na výše uvedené je tedy třeba zamítnout první část prvního žalobního důvodu.

– K druhé části žalobního důvodu týkající se porušení zásady právní jistoty

74 Podstatou tvrzení žalobkyně v rámci druhé části tohoto žalobního důvodu je, že napadené rozhodnutí porušuje zásadu právní jistoty.

75 Z argumentů, kterými žalobkyně odkazuje na zásadu právní jistoty, vyplývá, že porušení této zásady má dva aspekty.

76 Žalobkyně jednak uvádí, že použití druhého a čtvrtého kritéria Altmark na okolnosti, které předcházely vyhlášení rozsudku Altmark, bod 7 výše (EU:C:2003:415), představuje retroaktivní použití dotčených kritérií. Z toho důvodu podle žalobkyně představuje toto retroaktivní použití porušení zásady právní jistoty.

77 Dále žalobkyně uvádí, že v projednávané věci došlo k porušení zásady právní jistoty, neboť zejména s ohledem na skutečnost, by jí na základě použití kritérií Altmark mohlo údajně být uloženo, aby zaplatila úroky za dobu trvání protiprávního stavu a případně i náhradu škody ve prospěch jejích konkurentů podle bodů 52 a 53 rozsudku CELF, bod 38 výše (EU:C:2008:79). V tomto ohledu upřesňuje, že v rozporu se zásadou právní jistoty je zejména to, aby nesla finanční důsledky opomenutí oznámení Komisi kompenzace za plnění povinností veřejné služby, které jí bylo uloženy zákonem, z důvodu, že režim kompenzace zcela nesplňuje požadavky formulované v rozsudku vyhlášeném více než 25 let po zavedení uvedeného režimu, které veřejné orgány neměly možnost znát. Porušení zásady právní jistoty je podle žalobkyně v projednávané věci o to více zjevné v rámci čtvrtého kritéria Altmark, kterým Soudní dvůr uložil členským státům novou povinnost konat, tedy povinnost uskutečnit řízení o zadání zakázky.

78 První argument žalobkyně je blízký argumentaci, kterou uvádí v rámci první části tohoto žalobního důvodu (viz bod 64 výše). Zatímco v první části žalobkyně uvádí, že použití kritérií Altmark na okolnosti, které se udály před vyhlášením rozsudku Altmark, bod 7 výše (EU:C:2003:415), mělo být „pružnější“, v rámci této části tvrdí, že Komise měla podle zásada první jistoty zcela upustit od použití těchto dotčených kritérií na okolnosti předcházející vyhlášení relevantního rozsudku Soudního dvora.

79 Tento první argument musí být zamítnut. Je třeba nejprve poznamenat, že rozsudek Altmark, bod 7 výše (EU:C:2003:415) je rozsudek, který Soudní dvůr vyhlásil v rámci řízení o předběžné otázce. Je tedy nutno připomenout, že účelem pravomoci, která Soudnímu dvoru podle článku 267 SFEU náleží, je zajistit jednotný výklad a použití norem unijního práva, zejména ustanovení s přímým účinkem, vnitrostátními soudy (rozsudek ze dne 27. března 1980, Denkavit italiana, 61/79, Recueil, EU:C:1980:100, bod 15), a že podle ustálené judikatury není rozsudek vydaný v řízení o předběžné otázce konstitutivní, ale čistě deklaratorní, s tím důsledkem, že jeho účinky sahají v zásadě k datu, kdy vykládané pravidlo vstoupilo v platnost (viz rozsudek ze dne 8. září 2011, Q-Beef a Bosschaert, C-89/10 a C-96/10, Sb. rozh., EU:C:2011:555, bod 48 a citovaná judikatura). Při použití obecné zásady právní jistoty, která je vlastní unijnímu právnímu řádu, Soudní dvůr samozřejmě může ve výjimečných

případech, aby předcházel závažným potížím, omezit časové účinky svého rozsudku a zamezit zúčastněným osobám, aby se dovolávaly ustanovení, jehož výklad podal, za účelem zpochybnění právních vztahů založených v dobré víře (v tomto smyslu viz rozsudek Denkavit italiana, citovaný výše, EU:C:1980:100, bod 17, a rozsudek ze dne 19. prosince 2003 Association Vent De Colère! a další, C-262/12, Sb. rozh., EU:C:2013:851, body 39 a 40). Jak už bylo nicméně uvedeno v rozsudku BUPA, bod 51 výše (EU:T:2008:29), Soudní dvůr k použití takového výjimečného opatření při vyhlášení rozsudku Altmark, bod 7 výše (EU:C:2003:415) nepřistoupil.

80 Na rozdíl od tvrzení žalobkyně nemůže být v důsledku toho, že v projednávané věci jsou dotčená kritéria použita na okolnosti předcházející vyhlášení rozsudku, bod 7 výše (EU:C:2003:415), upuštěno od použití druhého a čtvrtého kritéria Altmark.

81 Druhým argumentem žalobkyně zřejmě tvrdí, že v projednávané věci došlo k porušení zásady právní jistoty zejména s ohledem na závažnost finančních důsledků, které nese v důsledku kvalifikace dotčených opatření jako státní podpory podle kritérií Altmark, když tato opatření byla zavedena dlouho před vyhlášením rozsudku Altmark, bod 7 výše (EU:C:2003:415).

82 Ani takový argument nemůže být přijat. Z judikatury totiž vyplývá, že finanční důsledky pro příjemce opatření, které nebylo oznámeno, nejsou okolností, která by s ohledem na obecnou zásadu právní jistoty odůvodňovala časové omezení účinků rozsudku, kterým Soudní dvůr vyložil čl. 107 odst. 1 SFEU v tom smyslu, že se dotčené opatření ukázalo být státní podporou (v tomto smyslu viz rozsudek Association Vent De Colère! a další, bod 79 výše, EU:C:2013:851, body 40 až 42 a citovaná judikatura). Z toho vyplývá, že se žalobkyně nemůže odvolávat na negativní finanční důsledky, které jí způsobilo použití kritérií Altmark na dotčená opatření a následná kvalifikace těchto opatření jako státní podpory ve smyslu čl. 107 odst. 1 SFEU, tak jak byl vyložen v rozsudku Altmark, bod 7 výše (EU:C:2003:415), aby se na základě zásady právní jistoty domohla nepoužití těchto kritérií v projednávané věci.

83 Kromě toho je třeba konstatovat, že žalobkyně svými argumenty ve skutečnosti neusiluje o zpochybnění retroaktivního použití kritérií Altmark jako takových, ale důsledků, které vyplývají z rozsudku CELF, bod 38 výše (EU:C:2008:79). Cílem projednávané žaloby, který ostatně odůvodňuje aktivní legitimaci žalobkyně, je vyhnout se případně platbě úroků za dobu protiprávního stavu ve smyslu rozsudku CELF, bod 38 výše (EU:C:2008:79), a to jednak zpochybněním kvalifikace dotčených opatření jako státní podpory (první, třetí a čtvrtý žalobní důvod) a jednak zpochybněním jejich kvalifikace jako nové podpory (druhý žalobní důvod).

84 Otázku, zda je v souladu se zásadou právní jistoty situace, kdy je příjemci toho, co bylo v rozhodné době považováno za kompenzaci přiznanou za plnění úkolu veřejné služby, uložena povinnost vrátit částku peněz v důsledku společného a zpětného použití rozsudků týkajících se výkladu čl. 107 odst. 1 SFEU a čl. 108 odst. 3 SFEU, které byly vydány několik let po vyplacení této kompenzace, nelze nicméně vyřešit v rámci tohoto sporu, který se týká platnosti rozhodnutí, kterým Komise kvalifikovala uvedenou kompenzaci jako státní podporu. Použitelnost pravidel obsažených v rozsudku CELF, bod 38 výše (EU:C:2008:79) za okolností projednávané věci musí posoudit vnitrostátní soud případně poté, co Soudnímu dvoru předložil předběžné otázky. S ohledem na současnou judikaturu však v žádném případě nemohou důsledky použití těchto kritérií odůvodnit to, že se kritéria Altmark nepoužijí anebo použijí méně přísně.

85 Konečně, na rozdíl od toho, co tvrdí žalobkyně, Soudní dvůr stanovením čtvrtého kritéria Altmark neuložil členským státům novou povinnost konat, která spočívá v povinném organizování řízení o zadání veřejné zakázky vždy a za každých okolností za účelem výběru podniku, který se pověří plněním povinností veřejné služby. Z formulace tohoto kritéria Altmark vyplývá, že jedním ze způsobů, jak zaručit jeho splnění, je uskutečnění řízení o zadání veřejné zakázky, které umožňuje vybrat zájemce schopného poskytnout tyto služby za nejmenších nákladů pro územně správní celek. Soudní dvůr nicméně rovněž definoval jiný způsob, jak kontrolovat účinnost plnění povinností veřejné

služby. Pro případy, kdy nebylo uskutečněno řízení o zadání veřejné zakázky, totiž stanovil, že úroveň nutné kompenzace lze určit na základě nákladů, které by průměrný podnik, správně řízený a přiměřeně vybavený k tomu, aby mohl uspokojit požadavky dotčené veřejné služby, vynaložil při plnění povinností této veřejné služby se zohledněním příjmů, které se k nim vztahují, jakož i přiměřeného zisku.

86 Z výše uvedeného vyplývá, že v projednávané věci kvalifikace dotčených opatření jako státní podpory ve smyslu čl. 107 odst. 1 SFEU tak, jak je vyložen v rozsudku Altmark, bod 7 výše (EU:C:2003:415), provedená Komisí neporušuje zásadu právní jistoty.

87 Je tedy třeba druhou část prvního žalobního důvodu zamítnout.

– K třetí části týkající se posouzení způsobu výpočtu kompenzace přiznané TV2 z hlediska druhého kritéria Altmark

88 Žalobkyně v třetí části tohoto žalobního důvodu za podpory Dánského království uvádí, že i kdyby Komise správně rozhodla, že jsou na projednávanou věc použitelná všechna kritéria Altmark, a navíc, že je tato kritéria třeba aplikovat přesně tak, jak byla definována Soudním dvorem v rozsudku Altmark, bod 7 výše (EU:C:2003:415), je použití druhého z těchto kritérií provedené Komisí stiženo nesprávným právním posouzením.

89 Žalobkyně a Dánské království v podstatě uvádí, že parametry, na jejichž základě byla vypočítána kompenzace přiznaná TV2 a způsoby, podle nichž bylo postupováno v praxi za účelem plnění, byly známy s předstihem a byly objektivní a transparentní. Kompenzace byla totiž určena jakožto rozdíl mezi prostředky, které měly být poskytnuty TV2 na základě politického rozhodnutí (čtyřleté dohody o médiích uzavřené mezi vládou a dánským parlamentem), na jedné straně a předpokládanými příjmy z reklamy a dalších činností na straně druhé.

90 Pro upřesnění, žalobkyně zaprvé uvádí, že druhé kritérium Altmark má menší důležitost v takové situaci, jako je projednávaná věc, kdy plnění nezbytná pro splnění povinnosti veřejné služby mohou být poskytnuta jen určitými podniky.

91 Zadruhé žalobkyně tvrdí, že skutečnost, kdy se spoléhá na příslušné politické činitele, aby s ohledem na definici úkolu veřejné služby v oblasti vysílání určili i náklady spojené se splněním tohoto úkolu, je v souladu s judikaturou a použitelným právním rámcem.

92 Zatřetí žalobkyně a Dánské království vytýkají Komisi, že se omezila na tvrzení, že dánské orgány neoznámily informace týkající se parametrů výpočtu kompenzace, aniž by vysvětlila, o jaké parametry by se případně jednalo či jaké náležitosti by měla dánská pravidla týkající se stanovení kompenzace za veřejnou službu v oblasti vysílání obsahovat, aby splňovala druhé kritérium Altmark. Žalobkyně rovněž uvádí, že Komise svými argumenty neprokázala, že dánská pravidla týkající se stanovení kompenzace za veřejnou službu v oblasti vysílání nejsou dostatečná pro zamezení nadměrné kompenzace.

93 Konečně začtvrté Dánské království uvádí, že výklad druhého kritéria Altmark provedený Komisí v projednávané věci je nesprávný v tom rozsahu, v němž je neslučitelný s prvním kritériem Altmark, jak je vyloženo judikaturou, která ponechává členským státům velkou svobodu při definování úkolu veřejné služby. Takový výklad by byl mimoto příliš široký a zapříčinil by nesrovnalosti mezi druhým, třetím a čtvrtým kritériem Altmark. Tyto argumenty Dánského království se připojují k argumentům žalobkyně, která tvrdí, že otázka účinnosti zmíněná Komisí a společností Viasat v jejich vyjádřeních je podle ní relevantní jen v rámci použití čtvrtého kritéria Altmark.

94 Komise nejprve v napadeném rozhodnutí uvedla obsah relevantních ustanovení Lov om radio-og fjernsynsvirksomhed (zákon o rozhlasovém a televizním vysílání), který byl účinný v době šetření, ve znění předloženém dánskými orgány v dopise ze dne 24. března 2003 (body 105 a 106 odůvodnění napadeného rozhodnutí). Zejména uvedla, že výše kompenzace pro TV2 byla stanovena ministrem kultury v rámci dohody o médiích uzavřené s většinou politických stran v dánském parlamentu a že během kontrolovaného období byly uzavřeny tři dohody o médiích: dohoda o médiích na období 1994–1997 uzavřená dne 16. září 1993, dohoda o médiích na období 1997–2000 uzavřená dne 10. května 1996 a dohoda o médiích na období 2001–2004 uzavřená dne 28. března 2000. Komise následně uvedla, že v průběhu kontrolovaného období nebyla kompenzace pro TV2 přehodnocena, a to ani po poklesu jejích příjmů z reklamy v roce 1999. Komise mimoto v bodě 108 odůvodnění napadeného rozhodnutí uvedla, že podle dánských orgánů byla kompenzace pro TV2 stanovena jednak na základě cen a mezd indexovaných na rozpočet a účetní závěrku TV2 a jednak na základě hospodářské analýzy. Komise uvedla, že se tato hospodářská analýza skládala ze dvou studií provedených auditorskou společností KPMG v roce 1995 a v roce 1999 (dále jen „studie KPMG“), jejichž účelem bylo posoudit různé scénáře vývoje reklamního trhu pro příslušná poplatková období s cílem odhadnout výši potenciálních příjmů TV2 z reklamy a poskytnout tak dánskému parlamentu a dánské vládě lepší základ pro jejich rozhodování o stanovení a rozdělení příjmů z koncesionářských poplatků. Komise ukončila svůj rozbor v bodech 114 až 116 odůvodnění napadeného rozhodnutí následovně:

„(114)
Komise zastává názor, že zapojení dánského parlamentu do postupu vedoucímu k určení příjmů z koncesionářských poplatků zajistilo do jisté míry určitou úroveň transparentnosti a objektivity. O dohodách o médiích, které určovaly příjmy TV2 z koncesionářských poplatků, bylo navíc rozhodnuto předem na několik let a během kontrolovaného období nebyla [kompenzace] vyplácen[á] společnosti TV2 nikdy upravována.

(115)
[Studie] vypracované KPMG [nicméně] pouze předpověděly výši příjmů z reklamy náležejících TV2 (tj. stranu příjmů). Uvedené [studie] neověřily stranu nákladů v rámci stanovení [kompenzace], a Komise je názoru, že dohody o médiích byly založeny pouze na indexaci nákladů, které TV2 vynaložila v předchozích letech. Dánské orgány rovněž uvedly, že [kompenzace] byl[a] stanoven[a] na základě cen a mezd indexovaných na rozpočet a účetní závěrku TV2 a rovněž na základě hospodářských analýz, které ovšem posuzovaly pouze stranu příjmů a netýkaly se období, na které se vztahovala dohoda o médiích uzavřená dne 16. září 1993.

(116)
[Nejsou žádné informace o parametrech], na jejichž základě se měl[a] [kompenzace] vypočítávat. Výše [kompenzace] byla stanovena předem, ovšem druhé kritérium Altmark stanoví, že parametry, na jejichž základě je [kompenzace] vypočten[a], musí být stanoveny předem objektivním a transparentním způsobem.“

95 Z bodů odůvodnění uvedených v bodě 94 výše vyplývá, že při přezkumu způsobu výpočtu kompenzace přiznané TV2 z hlediska druhého kritéria Altmark Komise zohlednila skutečnost, že výše této kompenzace byla určena za dohledu dánského parlamentu a na základě studií KPMG, jejichž obsah Komise přezkoumala. Komise v bodě 114 odůvodnění napadeného rozhodnutí dokonce uznala, že zásah dánského parlamentu do procesu stanovení výše kompenzace mohl zajistit „určitou transparentnost a objektivitu.“ Z uvedeného bodě odůvodnění navíc vyplývá, že dvě další skutečnosti, a sice to, že dohody o médiích určovaly příjmy z koncesionářských poplatků přidělené TV2 na několik let dopředu a kompenzace pro TV2 nebyla v průběhu kontrolovaného období přizpůsobena, posílily tuto „transparentnost a objektivitu.“

96 Zásah dánského parlamentu zajišťující „určitou transparentnost a objektivitu“ nebyl nicméně podle Komise dostačující k tomu, aby bylo možné mít za to, že způsob výpočtu kompenzace přiznané TV2 splňuje druhé kritérium Altmark. Skutečností, která vedla Komisi k závěru, že toto kritérium nebylo splněno, se totiž jeví být to, že se studie KPMG týkaly pouze předpokládaných příjmů TV2 z reklamy a nezkoumaly část „Výdaje“ při výpočtu kompenzace přidělené TV2, která vycházela z výdajů skutečně vynaložených TV2 v předcházejících letech, navýšených o indexaci.

97 Pro výpočet výše kompenzace proto podle Komise z hlediska druhého kritéria Altmark nestačí vycházet pouze ze skutečných výdajů vynaložených příjemcem kompenzace. Podle Komise z toho lze usoudit, že ke splnění druhého kritéria Altmark by musely být parametry výpočtu kompenzace formulovány způsobem, který by umožnil ovlivnit nebo kontrolovat výši výdajů nebo nákladů příjemce kompenzace. Podle Komise tedy zřejmě druhé kritérium Altmark zahrnuje koncept efektivnosti příjemce kompenzace.

98 Výklad napadeného rozhodnutí uvedený v bodě 97 výše potvrzuje odpověď Komise na argumenty žalobkyně. Komise totiž v žalobní odpovědi uvádí, že úvahy žalobkyně jsou založeny výlučně na suverenitě zákonodárné moci a přehlíží technickou stránku výpočtu kompenzace. Dodává, že podle této úvahy by pak ke splnění druhého kritéria Altmark postačilo, aby členský stát předem stanovil kompenzaci, a to v jakékoliv výši. Podle Komise však toto kritérium vyžaduje, aby zvolené parametry výpočtu bránily nadměrné kompenzaci a zajistily účinnost veřejné služby. Komise rovněž uvádí, že i kdyby byla TV2 jedinou společností schopnou zajistit dotčenou veřejnou službu, není méně nezbytné zabránit nadměrné kompenzaci a zajistit účinnost této veřejné služby tak, aby kompenzace přiznané TV2 nemohly být považovány za státní podporu.

99 Je třeba konstatovat, že pojetí druhého kritéria Altmark tak, jak vyplývá z napadeného rozhodnutí a jak je vyloženo ve světle žalobní odpovědi, je nesprávné.

100 V rozsahu, v němž se kritéria Altmark vztahují k jednomu ze čtyř základních prvků pojmu státní podpory ve smyslu čl. 107 odst. 1 SFEU, a sice k výhodě přiznané příjemci (viz body 46 až 49 výše), je společným cílem těchto kritérií ověřit, zda kompenzace přiznaná určitému podniku za splnění určitého úkolu veřejné služby zahrnuje či nikoliv hospodářskou výhodu, která by mohla zvýhodnit tento podnik ve vztahu ke konkurenčním podnikům.

101 I přesto, že jsou spojena společným cílem, hraje každé z těchto kritérií nezávislou a odlišnou roli.

102 Druhé kritérium Altmark tak, jak je formulováno v bodě 90 rozsudku Altmark, bod 7 výše (EU:C:2003:415), vyžaduje, aby ukazatele pro výpočet kompenzace byly stanoveny předem objektivně a transparentně tak, aby nemohlo dojít k hospodářskému zvýhodnění podniku příjemce oproti konkurenčním podnikům.

103 Obsah tohoto kritéria je určen v první části věty citované v bodě 102 výše. Z toho vyplývá, že druhé kritérium Altmark stanoví tři požadavky, kterým musí odpovídat parametry výpočtu kompenzace, aby byla zajištěna důvěryhodnost výpočtu a Komise jej mohla ověřit. Tyto požadavky ukládají, aby parametry výpočtu kompenzace byly stanoveny předem na základě transparentního postupu a byly ze své povahy objektivní. Z rozsudku Altmark, bod 7 výše (EU:C:2003:415) nijak nevyplývá, že podle druhého, v něm stanoveného kritéria musí být parametry výpočtu kompenzace navrženy tak, aby ovlivňovaly nebo kontrolovaly výši nákladů vynaložených příjemcem této kompenzace.

104 Komise svým výkladem druhého kritéria Altmark zřejmě předpokládá, že parametry výpočtu kompenzace musí být nejen objektivní a stanoveny předem v rámci transparentního postupu, ale že musí navíc zajistit efektivnost řízení veřejné služby. Takový výklad je neslučitelný se zněním druhého kritéria Altmark a vede k záměně mezi kritériem zkoumaným v projednávané věci a kritériem čtvrtým.

105 Výklad druhého kritéria Altmark provedený Komisí nemá oporu v judikatuře a navíc ani v druhé části věty, kterou Soudní dvůr kritérium formuloval a která je připomenuta v bodě 102 výše. Tato pasáž totiž slouží pouze k tomu, aby připomněla společný cíl všech kritérií Altmark společně a nikoliv k tomu, aby zavedla v rámci druhého kritéria požadavek efektivnosti, který je vlastní čtvrtému kritériu.

106 S přihlédnutím k těmto skutečnostem je třeba mít za to, že Komise se dopustila nesprávného právního posouzení, když požadovala, aby parametry výpočtu kompenzace přiznané TV2 byly formulovány tak, aby byl zajištěn efektivní výkon úkolu veřejné služby ze strany TV2. Toto nesprávné posouzení tím, že se týká vlastní podstaty druhého kritéria Altmark, zpochybňuje celé posouzení způsobu výpočtu kompenzace přiznané TV2 provedené Komisí v bodech 112 až 117 odůvodnění napadeného rozhodnutí.

107 Konečně, je třeba konstatovat opodstatněnost výtek žalobkyně k bodu 116 odůvodnění napadeného rozhodnutí. V rozsahu, v němž Komise v bodech 112 až 115 odůvodnění napadeného rozhodnutí přezkoumala způsoby výpočtu kompenzace uvedené v bodech 105 až 111 odůvodnění tohoto rozhodnutí, se závěr uvedený v jeho bodě 116, podle kterého „[nejsou žádné informace o parametrech], na jejichž základě se měl[a] [kompenzace] vypočítávat," jeví být v rozporu s rozborem, který mu předcházel, či dokonce postrádající smysl. Komise se v tomto bodě odůvodnění omezila na zopakování obsahu druhého kritéria Altmark, aniž jej propojila s tvrzeními, která uvedla v předcházejících bodech odůvodnění.

108 Je tedy nutno konstatovat, že třetí část prvního žalobního důvodu je opodstatněná.

109 Je nicméně třeba připomenout, že v rozsahu, v němž některé důvody zmíněné v rozhodnutí mohou samy o sobě právně dostačujícím způsobem odůvodnit toto rozhodnutí, nemají vady, kterými mohou být postiženy ostatní důvody aktu, v žádném případě dopad na jeho výrok. Kromě toho, jestliže je výrok rozhodnutí Komise založen na několika pilířích odůvodnění, z nichž by každý sám o sobě postačoval k odůvodnění tohoto výroku, je v zásadě namístě zrušit tento akt pouze tehdy, je-li každý z těchto pilířů stižen protiprávností. V takovém případě vada nebo jiná protiprávnost, která postihuje pouze jediný z bodů odůvodnění, nemůže postačovat k odůvodnění zrušení sporného rozhodnutí, jelikož nemohla mít rozhodující vliv na výrok přijatý orgánem (viz rozsudek ze dne 14. prosince 2005, General Electric v. Komise, T-210/01, Sb. rozh., EU:T:2005:456, body 42 a 43 a citovaná judikatura, rovněž v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 9. září 2010, Evropaïki Dynamiki v. Komise, T-387/08, EU:T:2010:377, bod 59).

110 Vzhledem k tomu, že v projednávané věci jsou jednak kritéria Altmark kumulativní a jednak Komise v napadeném rozhodnutí předpokládala, že nebylo splněno ani druhé, ani čtvrté z těchto kritérií, skutečnost, že část napadeného rozhodnutí týkající se druhého kritéria Altmark je protiprávní, by nestačila k tomu, aby bylo možné žalobě vyhovět a napadené rozhodnutí zrušit v tom rozsahu, v němž konstatuje, že dotčená opatření představují státní podpory.

111 Je tedy nutno přezkoumat čtvrtou část prvního žalobního důvodu týkající se posouzení způsobů výpočtu kompenzace přiznané TV2 z hlediska čtvrtého kritéria Altmark

– Ke čtvrté části týkající se posouzení způsobů výpočtu kompenzace přiznané TV2 z hlediska čtvrtého kritéria Altmark

112 Ve čtvrté části prvního žalobního důvodu žalobkyně podpořená Dánským královstvím uvádí, že analogicky k třetí části, i přestože Komise správně považovala všechna kritéria formulovaná v rozsudku Altmark, bod 7 výše (EU:C:2003:415) za použitelná na projednávanou věc a dále že tato kritéria musela být použita přesně tak, jak je definoval Soudní dvůr v uvedeném rozsudku, je použití čtvrtého kritéria Komisí stiženo nesprávným právním posouzením.

113 Žalobkyně nejprve uvádí, že posouzení Komise je založeno na chybném předpokladu, že na dotčeném trhu bylo v rozhodné době možné rozlišit „průměrný, správně řízený a přiměřeně vybavený podnik“, jehož výše nákladů mohla být přiměřená v poměru k jeho vlastním výdajům. Žalobkyně tvrdí, že jak z obecného hlediska, tak v situaci, jako je ta v projednávané věci, kdy jsou úkoly veřejné služby svěřovány pouze státním podnikům, neexistuje v Dánsku trh s dotčenými službami, a tudíž ani vhodný referenční rámec, který by umožnil určit průměrné náklady spojené s úkoly veřejné služby. Žalobkyně je toho názoru, že určitý daný úkol může být splněn způsobem více či méně nákladným, podle kvalitativní a kvantitativní úrovně požadované státními orgány, které určují úkoly a přidělují prostředky nezbytné k jejich provedení. Podle ní však například neexistuje objektivní odpověď na otázku, zda je účelnější upřednostnit dánskou dramatickou produkci než publicistické pořady včetně rozdílu, který by toto přineslo z hlediska nákladů.

114 V tomto ohledu je třeba konstatovat, že v situaci, kdy podnik pověřený plněním úkolu veřejné služby není vybrán v rámci řízení o veřejné zakázce, může použití čtvrtého kritéria Altmark v praxi působit obtíže. Na jedné straně pojem „správně řízeného a přiměřeně vybaveného“ podniku nutně zahrnuje širokou posuzovací pravomoc pro orgán, který jej aplikuje. Na straně druhé není porovnání mezi dvěma podniky, z nichž jeden je státní, pověřený úkolem veřejné služby, a druhý soukromý, osvobozený od takového úkolu, usnadněna, a to zejména s přihlédnutím k tomu, že podnik pověřený plněním úkolu veřejné služby je podroben určitým zvláštním kvalitativním požadavkům. Žalobkyně v tomto ohledu uvádí, že Komise sama zaznamenala obtíže, které obnáší srovnání mezi TV2 a jedním z jejích konkurenčních podniků, zejména když v bodě 242 odůvodnění napadeného rozhodnutí připustila, že situace provozovatelů vysílání na dánském trhu není srovnatelná natolik, aby bylo možno provést přímé srovnání koeficientů na základě účetních výsledků.

115 I přes obtíže spojené s použitím čtvrtého kritéria Altmark v případě, kdy jako v projednávané věci není podnik pověřený povinnostmi veřejné služby vybrán na základě řízení o veřejné zakázce, je nicméně nutno argument žalobkyně odmítnout.

116 Bez řízení o veřejné zakázce, které umožňuje výběr uchazeče schopného splnit úkol veřejné služby za nejnižší cenu, musí totiž být přiznaná kompenzace stanovena podle srovnatelného průměrného podniku, správně řízeného a přiměřeně vybaveného nezbytnými prostředky. Účelem hledání takového podniku je určit co nejoptimálnější výši kompenzace, která je považována za nezbytnou ke splnění úkolu veřejné služby, a zamezit tomu, aby byly v rámci výpočtu výše kompenzace zohledněny jako reference vysoké náklady neefektivního podniku. Pokud není výše kompenzace optimalizována, nelze totiž vyloučit, že tato kompenzace nebude obsahovat hospodářskou výhodu, která by mohla podnik zvýhodnit ve vztahu ke konkurentům.

117 Soudní dvůr mimoto při vyhlášení čtvrtého kritéria Altmark jasně uvedl, že je třeba nalézt referenční podnik, který je odlišný od příjemce, aby bylo možné toto kritérium splnit v případě, kdy příjemce kompenzace nebyl vybrán v rámci řízení o veřejné zakázce. Ke splnění tohoto kritéria tudíž nestačí, že členský stát prohlásí, že s ohledem na zvláštnosti úkolu veřejné služby není možné na trhu identifikovat podnik srovnatelný s příjemcem kompenzace, a následně prokazovat, že příjemce je sám podnikem „správně řízeným a přiměřeně vybaveným“ ve smyslu tohoto kritéria.

118 Jak uvádí Komise, argument uvedený žalobkyní předpokládá, že nikdy nelze porovnat náklady provozovatelů veřejnoprávního vysílání, a to v důsledku zvláštní situace každého z nich a každé ze služeb obecného hospodářského zájmu. Přijetí takového argumentu by zbavilo čtvrté kritérium Altmark veškeré jeho podstaty.

119 Konečně, v odvětví vysílání je v každém případě velká část výdajů provozovatelů soukromého a veřejnoprávního vysílání v podstatě podobná a lze je porovnat i s přihlédnutím k povinnostem veřejné služby, které jsou uloženy veřejným provozovatelům. Jak provozovatelé soukromého vysílání, tak provozovatelé veřejnoprávního vysílání totiž čelí nákladům za práva z duševního vlastnictví, produkce a koprodukce, výdajům určeným na nákup zařízení a služeb spojených s vývojem produktů

a projektů, jakož i nákladům na personál. Kromě toho se část programu a produkce provozovatelů veřejnoprávního vysílání v základu neodlišuje od nabídky soukromých společností, což přinejmenším umožňuje v určité míře srovnání nákladů. Za těchto okolností se žalobkyně nemohla omezit na tvrzení, že žádný „průměrný, správně řízený a přiměřeně vybavený“ podnik ve smyslu čtvrtého kritéria Altmark nebylo možné identifikovat, aniž by se alespoň pokusila provést srovnání jeho nákladů s náklady jiného podniku činného na dánském trhu s vysíláním nebo na trhu podobném.

120 Žalobkyně tímto argumentem předloženým v rámci čtvrté části tohoto žalobního důvodu mimoto ve skutečnosti jen trvá na stanovisku, které předložila v rámci první části tohoto žalobního důvodu, tedy že čtvrté kritérium Altmark nebylo na projednávanou věc použitelné. Tato argumentace však byla již zamítnuta jako neopodstatněná.

121 První argument předložený žalobkyní v rámci čtvrté části prvního žalobního důvodu musí být tedy zamítnut.

122 Zadruhé žalobkyně tvrdí, že čtvrté kritérium Altmark bylo v každém případě v podstatě splněno v tom rozsahu, v jakém byla TV2 během rozhodné doby podřízena roční kontrole orgánů – zejména Rigsrevisionen (dánský účetní dvůr) –, kterou se mělo ověřit, že tento podnik byl správně a efektivně řízen a že úroveň nákladů odpovídala požadavkům, kterým musely efektivně vedené a přiměřeně vybavené podniky vyhovět.

123 Komise v odpovědi na argumenty žalobkyně uvádí, že Dánské království neprokázalo, že bylo čtvrté kritérium Altmark splněno, přičemž v tomto směru nese důkazní břemeno. Dokumenty poskytnuté Dánským královstvím v průběhu formálního vyšetřovacího řízení podle Komise nezahrnovaly žádnou analýzu nákladů, které by vynaložil průměrný, správně řízený a přiměřeně vybavený podnik pro splnění povinností dotčené veřejné služby.

124 Co se nejprve týče otázky důkazního břemene zmíněného Komisí, je třeba připomenout, že ačkoliv Komise musí prokázat existenci státní podpory, dotčený členský stát je v souladu s čl. 10 odst. 2 spolu s čl. 2 odst. 2 nařízení č. 659/1999 povinen Komisi poskytnout veškeré nezbytné informace, které jí umožní přijmout rozhodnutí týkající se kvalifikace zkoumaného opatření a případně jeho slučitelnosti s vnitřním trhem.

125 Z judikatury týkající se prvního kritéria Altmark nadto vyplývá, že členský stát má rozsáhlou posuzovací pravomoc, pokud jde o určení toho, co považuje za službu obecného hospodářského zájmu, a musí prokázat, že jsou splněny požadavky stanovené prvním kritériem Altmark ohledně definice povinností veřejné služby a ohledně toho, zda příjemce kompenzace byl skutečně pověřen splněním těchto povinností (rozsudek BUPA, bod 51 výše, EU:T:2008:29, bod 172).

126 Tuto judikaturu týkající se prvního kritéria Altmark lze vztáhnout na čtvrté kritérium Altmark s tím důsledkem, že má členský stát povinnost prokázat, že z důvodu nekonání řízení o veřejné zakázce, které by bylo vyhlášeno za účelem výběru podniku, který by byl pověřen úkolem veřejné služby, byla výše kompenzace přiznaná tomuto podniku určena na základě analýzy nákladů, které by průměrný podnik, správně řízený a přiměřeně vybavený k tomu, aby mohl splnit požadavky dotčené veřejné služby, vynaložil na plnění tohoto úkolu. V případě, že výše uvedené prokázáno není, nelze vyloučit, že kompenzace přiznaná podniku pověřenému úkolem veřejné služby nese znak státní podpory.

127 Komise s ohledem na tento důkaz v projednávané věci zaměřila analýzu na kontrolu účetních závěrek TV2, kterou provedl Rigsrevisionen (dánský účetní dvůr). V tomto ohledu v bodech 128 až 135 napadeného rozhodnutí uvedla, že podle dánských orgánů spočívala kontrola provedená Rigsrevisionen (dánským účetním dvorem) nejen ve správní a finanční kontrole účetních závěrek, ale týkala se zároveň i efektivity tohoto podniku. Komise se ale domnívala, že skutečnost, že roční účetní závěrky podléhaly schválení dánského ministerstva kultury, nebyla dostatečná k tomu, aby se prokázalo, že náklady TV2 odpovídaly nákladům průměrného, správně řízeného podniku. Komise dále uvedla, že v průběhu

formálního vyšetřovacího řízení se dánské orgány odvolávaly na zprávu Rigsrevisionen (dánského účetního dvora) z roku 2000. Tato zpráva do určité míry porovnala produktivitu TV2 s produktivitou DR a zahraničních veřejnoprávních televizních a rozhlasových stanic, tedy British Broadcasting Corporation (BBC), Sveriges Television (SVT) a Norsk Riksringkastning (NRK). Z této zprávy vyplývalo, že DR a TV2 zlepšily mezi rokem 1990 a 1999 svou produktivitu a že vývoj produktivity u DR a TV2 byl lepší nebo srovnatelný s vývojem produktivity u ostatních třech dotčených veřejnoprávních rozhlasových a televizních společností. Komise měla za to, že tato zpráva dostatečně neprokazuje splnění čtvrtého kritéria Altmark, a to zejména z následujících důvodů:

— Komise zaprvé zpochybnila relevanci kontroly ex-post z hlediska splnění čtvrtého kritéria, pokud nebyla před stanovením výše kompenzace provedena žádná analýza nákladů,

— zadruhé uvedla, že zpráva Rigsrevisionen z roku 2000 byla vyhotovena později než dohody o médiích, které stanovily výši kompenzace (viz bod 94 výše). Neprokazovala tedy, že tato kompenzace byla stanovena na základě nákladů, které by vynaložil průměrný podnik při plnění úkolů veřejné služby,

— zatřetí se zpráva týkala srovnání s ostatními veřejnoprávními televizními stanicemi, z nichž žádnou nebylo možné považovat za „průměrný“ podnik. Komise v tomto ohledu uvedla, že co se týče čtvrtého kritéria Altmark, nebylo možné založit úvahy na srovnání produktivity DR a TV2, neboť DR nemohla získávat příjmy prostřednictvím reklamy a její kompenzace byla stanovena na stejném základě jako v případě TV2. Neodpovídala tedy parametrům průměrné televizní stanice. Pokud jde o srovnání se zahraničními veřejnoprávními rozhlasovými a televizními společnostmi, Komise došla k závěru, že zpráva pouze srovnala vývoj produktivity TV2 s jednou z ostatních veřejnoprávních společností, ale neověřila úroveň efektivity jako takové, a ani náklady. Tento údaj nebyl podle Komise z hlediska čtvrtého kritéria Altmark rozhodující, neboť důvodů pro pomalejší vývoj produktivity televizní stanice může být celá řada,

— začtvrté Komise uvedla, že sám Rigsrevisionen ve své zprávě naznačil, že podrobněji nezkoumal účty zahraničních veřejnoprávních rozhlasových a televizních společností a že mohou tudíž existovat rozdíly mezi činnostmi těchto stanic a mezi metodami výpočtu používanými pro jednotlivé účetní položky. Rigsrevisionen rovněž uvedl, že cílem uvedené zprávy bylo porovnat vývoj produktivity a nikoliv její úroveň jako takovou a že dříve nezkoumal podrobněji příčiny dotčeného vývoje.

128 Komise došla na základě všech těchto vyjádření k závěru, že ze zprávy vydané Rigsrevisionen v roce 2000 nelze dovodit, že náklady TV2 odpovídaly nákladům, které by vynaložil průměrný, správně řízený a přiměřeně vybavený podnik při plnění svého úkolu veřejné služby.

129 Žalobkyně za podpory Dánského království toto odůvodnění kritizuje ze dvou hledisek. Na jednu stranu uvádí argumenty ohledně povahy kontroly provedené Rigsrevisionen (dánským účetním dvorem), které se vztahují zejména k bodě 128 odůvodnění napadeného rozhodnutí. Na druhou stranu kritizuje posouzení zprávy Rigsrevisionen z roku 2000 provedené Komisí.

130 Před podrobným posouzením těchto argumentů je třeba konstatovat, že žalobkyně se svými argumenty v podstatě snaží prokázat, že TV2 byla podnikem správně řízeným a přiměřeně vybaveným, což údajně potvrzují roční kontroly prováděné Rigsrevisionen, kterým byla podrobena a které jsou obsaženy ve zprávě Rigsrevisionen z roku 2000. Žalobkyně nezpochybňuje zejména závěr Komise, podle kterého byla zpráva Rigsrevisionen z roku 2000 vyhotovena na základě dohod o médiích, které stanovily výši kompenzace.

131 V tomto ohledu bylo již v bodě 117 výše uvedeno, že čtvrté kritérium Altmark tak, jak jej formuloval Soudní dvůr ve svém rozsudku, požaduje, aby v případě, kdy příjemce nebyl vybrán v rámci řízení o veřejné zakázce, byla výše kompenzace stanovena na základě analýzy nákladů referenčního podniku,

který funguje v běžných tržních podmínkách a který je odlišný od příjemce. Je nutno konstatovat, že Soudní dvůr nijak nenaznačil, že v případě, kdy příjemce kompenzace není vybrán na základě řízení o veřejné zakázce, postačí za účelem splnění tohoto kritéria prokázat, že příjemce je podnikem „správně řízením a přiměřeně vybaveným“.

132 Z toho důvodu argumenty žalobkyně podpořené Dánským královstvím jako celek nemohou prokázat, že se Komise dopustila chybného posouzení tím, že shledala, že v projednávané věci nebylo dodrženo čtvrté kritérium Altmark. Ani za předpokladu, že by bylo v projednávané věci třeba použít čtvrté kritérium Altmark jen v jeho podstatě nebo méně rigidně (viz body 61 až 72 výše), jak to tvrdí žalovaná, takové argumenty nemohou v žádném případě obstát při podrobnějším přezkumu uvedeném níže.

133 Žalobkyně nejprve s ohledem na povahu kontroly provedené Rigsrevisionen uvádí, že Komise nesprávně předpokládala, že se kontrola účetních závěrek omezila pouze na kontrolu z finančního hlediska a z hlediska řízení. Komise údajně nesprávně zhodnotila kompetence Rigsrevisionen a roli, kterou hraje v dánském ústavním uspořádání. Podle žalobkyně Rigsrevisionen každý rok ověřuje účetní závěrky TV2 a při té příležitosti zkoumá, zda je podnik veden efektivně, a zejména, zda efektivně nakládá s prostředky. Zprávy Rigsrevisionen jsou mimoto dokumentací, která je veřejně přístupná a podrobena dánskému parlamentu a kontrolním orgánům státu, které mohou oznámit případné nesrovnalosti. Nelze tedy mít za to, že se jedná pouze o dokumenty, které slouží jako podklady pro schválení účetních závěrek TV2 dánským ministrem kultury. Konečně, tvrzení Komise, podle kterého ověření účetních závěrek *a posteriori* není z hlediska čtvrtého kritéria relevantní, je podle žalobkyně nesprávné. Podle ní totiž kontrolu efektivity řízení podniku na základě jeho nákladů lze provést pouze následně.

134 V tomto ohledu je třeba připomenout, že v bodě 128 odůvodnění napadeného rozhodnutí Komise uvádí, že:

„Dánské království rovněž tvrdí, že [Rigsrevisionen] prováděl jako součást stálého dohledu nad TV2 kontrolu jejích účtů z finančního hlediska a z hlediska řízení a že se tento stálý dohled týkal i efektivnosti.“

135 Mimoto v odpovědi na tento argument Komise v totožném bodě odůvodnění konstatuje, že:

„se domnívá, že skutečnost, že roční účetní závěrky TV2 podléhaly schválení ministerstva kultury, není dostatečná k tomu, aby se prokázalo, že náklady TV2 odpovídají nákladům průměrného, správně řízeného podniku“.

136 Komise tedy zřejmě neodlišuje na jedné straně kontrolu provedenou nezávislým správním orgánem, jako je například účetní dvůr, v projednávané věci konkrétně Rigsrevisionen, a na straně druhé kontrolu provedenou odpovědným ministrem.

137 Na dotaz týkající se vztahu mezi kontrolou provedenou dánským ministrem kultury a kontrolou provedenou Rigsrevisionen žalobkyně a Dánské království upřesnily, aniž Komise toto tvrzení zpochybnila, že zprávy o kontrole účtů TV2 vypracované Rigsrevisionen byly v souladu s použitelnými dánskými právními předpisy předloženy ke schválení dánskému ministru kultury, který mohl případně na tomto základě navrhnout dánskému parlamentu přijetí určitých opatření.

138 Účastníci řízení mimoto v odpovědi na organizační procesní opatření při jednání předložili k dokumentům předloženým žalobkyní a Dánským královstvím vyjádření, a sice text Lov om revision af statens regnskaber (zákon o kontrole státních účtů), zejména jeho článek 3, jakož i další závazné předpisy, které upravovaly pravomoci Rigsrevisionen v rozhodné době.

139 Z dokumentů předložených Dánským královstvím vyplývá, že během let 1995 až 2002 zněl článek 3 Lov om revision af statens regnskaber následovně:

„Při kontrole se ověřuje přesnost účetních závěrek, a zda jsou rozhodnutí související s účetními výkazy v souladu s udělenými povoleními, zákony a dalšími pravidly, jakož i s uzavřenými dohodami a obvyklými zvyklostmi. Dále se posuzuje otázka, do jaké míry je dbáno o řádné finanční řízení při nakládání s prostředky a řízení podniků, kterých se týkají účetní závěrky."

140 Dánské království dále předložilo návrh textu zákona, Lov om revision af statens regnskaber, a uvedlo, že tento návrh má v rámci dánské právní tradice zvláštní důležitost. Relevantní ustanovení uvedeného návrhu uvádí že:

„Kontrola vykonávaná Rigsrevisionen zahrnuje a upravuje podle článku 3 zákona o kontrole státních účtů kromě kontroly finanční, která spočívá v ověřování správnosti účetních výkazů a dodržování podmínek stanovených v povoleních a pravidel, rovněž ‚[…] posuzování otázky, do jaké míry je dbáno o zájem na řádném finančním řízení při nakládání s prostředky a řízení podniků, kterých se týkají účetní závěrky,' to znamená zejména kontrolu produktivity a efektivnosti. Vzhledem k tomu, že tyto způsoby organizace fungují pouze pro část podmínek trhu, je kontrola řízení z velké části odůvodněna při nahrazování tržních mechanismů a jejich nápravě."

141 Dánské království na to konto dodává, že během celé rozhodné doby byly produktivita a efektivnost TV2 podrobeny stálému dohledu. Tato kontrola byla údajně završena mimořádným auditem podle čl. 17 odst. 2 Lov om revision af statens regnskaber a jeho výsledek byl zahrnut do zprávy Rigsrevisionen z roku 2000.

142 Společnost Viasat v odpovědi na toto tvrzení uvedla, že se roční audity řízení netýkaly produktivity a efektivnosti TV2, ale výlučně existence nástrojů řízení v podobě systémů správy. Jediný audit, kterému byla TV2 během rozhodné doby podrobena a který se týkal produktivity, byl údajně ten, na jehož základě byla vypracována zpráva Rigsrevisionen v roce 2000.

143 Z ustanovení zmíněných Dánským královstvím nepochybně vyplývá, že rozsah kontroly vykonávané Rigsrevisionen přesahuje prostou správní kontrolu účetnictví a dotýká se efektivnosti řízení TV2. Je nicméně nesporné, že jediný dokument, který ukazuje praktický výsledek kontroly provedené tímto orgánem a který byl předložen Komisí v rámci správního řízení, je zpráva Rigsrevisionen z roku 2000.

144 S ohledem na tuto zprávu je nutno dojít k závěru, že žalobkyně pouze konstatuje, že kritika této zprávy ze strany Komise, kdy tato vytýká, že byla vydána později než dvě čtyřleté dohody o médiích a že neobsahuje srovnání s „průměrnými televizními stanicemi", není platná.

145 Taková argumentace nestačí ke zpochybnění závěru Komise v bodě 135 napadeného rozhodnutí, podle kterého zpráva Rigsrevisionen z roku 2000 neprokazovala, že náklady TV2 představovaly náklady, které by průměrný, správně řízený podnik vynaložil při plnění povinností veřejné služby. Tento závěr je totiž založen na více výtkách uvedených Komisí ve vztahu ke zprávě Rigsrevisionen z roku 2000 (viz bod 128 výše), které nejsou nijak zvlášť žalobkyní zpochybňovány. Žalobkyně zejména nezpochybňuje skutečnost, že cílem zprávy bylo přezkoumat vývoj produktivity DR a TV2 po dobu 10 let, a to od roku 1991 do roku 2000, a nikoliv stanovit úroveň produktivity těchto dvou podniků, ani skutečnost, že tato zpráva neanalyzuje příčiny zvýšení či snížení této produktivity. Z údajů týkajících se vývoje produktivity TV2 však nelze vyvozovat závěry ohledně otázky, zda výše přiznané kompenzace odpovídá nákladům, které by průměrný, řádně vedený a přiměřeně vybavený podniky vynaložil při plnění povinností veřejné služby, které mu byly svěřeny.

146 Žalobkyně nezpochybňuje ani to, že zpráva Rigsrevision z roku 2000 nevychází z podrobné analýzy účetních výkazů zahraničních stanic a nevyvrací závěr Komise, která tvrdí, že srovnání produktivity TV2 a DR a zahraničních veřejnoprávních stanic, tedy stanic, které nefungují za obvyklých tržních podmínek, není z hlediska čtvrtého kritéria Altmark rozhodné.

147 Konečně, je třeba shodně se společností Viasat uvést, že dotčená zpráva byla zveřejněna v listopadu 2000, to znamená až po uzavření poslední čtvrtleté dohody o médiích (viz bod 94 výše). Z toho důvodu, i když zpráva konstatovala zvýšení produktivity TV2, nemohla mít tato skutečnost vliv na výši kompenzace přiznané TV2 během rozhodné doby.

148 S ohledem na výše uvedené je třeba mít za to, že argumenty uvedené žalobkyní nestačí k prokázání, že se Komise dopustila při přezkumu způsobů výpočtu kompenzace přiznané TV2 z hlediska čtvrtého kritéria Altmark nesprávného právního posouzení.

149 Jak již bylo zdůrazněno, vyplývá jak z rozsudku Altmark, bod 7 výše (EU:C:2003:415), tak z judikatury, která následovala a je citovaná v bodě 54 výše, že kritéria stanovená k prokázání, že kompenzace za povinnosti veřejné služby neposkytuje jejímu příjemci výhodu, jsou kumulativní. Jelikož nebylo prokázáno, že se Komise dopustila nesprávného právního posouzení závěrem, podle něhož způsoby výpočtu kompenzace poskytnuté TV2 za plnění povinností veřejné služby, kterými byla pověřena, nesplňují čtvrté kritérium Altmark, je třeba dojít k závěru, že dotčená opatření poskytla TV2 výhodu ve smyslu čl. 107 odst. 1 SFEU.

150 Čtvrtou část prvního žalobního důvodu žalobkyně je tedy třeba zamítnout.

151 Je zřejmé, že první žalobní důvod musí být i přes pochybení Komise ohledně posouzení druhého kritéria Altmark zamítnut.

K třetímu žalobnímu důvodu, který vychází z porušení čl. 107 odst. 1 SFEU tím, že Komise považovala výnosy z koncesionářských poplatků převedené na TV2 a její regionální stanice za státní podpory poskytnuté TV2

152 V rámci třetího žalobního důvodu předloženého na podporu druhého, podpůrného návrhového žádání žalobkyně tvrdí, že Komise nesprávně zahrnula do výpočtu kompenzace výnosy z koncesionářských poplatků, které byly v letech 1997 až 2002, po jejich převedení z Fonds TV2 na TV2 následně postoupeny jejím regionálním stanicím. Po likvidaci Fonds TV2, které byly pověřeny rozdělováním výnosů z koncesionářských poplatků pocházejících od DR mezi regionální stanice, na konci roku 1996 totiž byl tento úkol zákonodárcem svěřen TV2. Žalobkyně uvádí, že osm regionálních stanic TV2 mělo odlišnou právní subjektivitu, byly odpovědné za vlastní programy, měly vlastní produkci, příjmy, výdaje, správní radu, účetnictví a personál. Úloha TV2 byla v tomto rámci údajně omezena na roli „výplatního orgánu“ či „platebního zprostředkovatele“ a z příjmů postoupených regionálním stanicím nezískávala žádný prospěch. V této souvislosti nemůže být TV2 podle žalobkyně kvalifikována jako příjemce výnosů ani nucena hradit úroky z těchto výnosů za období protiprávnosti ve smyslu rozsudku CELF, bod 38 výše (EU:C:2008:79).

153 Komise v odpovědi na tyto argumenty uvádí, že žalobní důvod žalobkyně vychází z nesprávného výkladu bodě 194 odůvodnění napadeného rozhodnutí. Z uvedeného bodě odůvodnění údajně pouze vyplývá, že sporné částky byly neutralizovány v rámci výpočtu nadměrné kompenzace. Tyto částky totiž byly zahrnuty jak jako příjmy, tak jako výdaje, čímž neměly na konečný výpočet, uvedený v tabulce č. 1, která je obsažena v napadeném rozhodnutí po bodě 195 odůvodnění, žádný vliv. Komise rovněž tvrdí, že podle ní TV2 nebyla příjemcem podpory převedené na regionální stanice, a tudíž nezískala ze své úlohy prostředníka žádný prospěch. Žalobkyně tedy údajně nedluží úroky z těchto částek za období protiprávnosti ve smyslu rozsudku CELF, bod 38 výše (EU:C:2008:79), a není tak v tomto bodě aktivně legitimovaná k žalobě na neplatnost.

154 V návaznosti na vysvětlení Komise pak žalobkyně v replice přiznává, že její třetí žalobní důvod vychází z nesprávného porozumění dotčeného bodě odůvodnění a konstatuje, že tento žalobní důvod může být zamítnut jako bezpředmětný. Žalobkyně při jednání prohlásila, že sdělení, které uvedla v replice, nemá být vykládáno v tom smyslu, že tento žalobní důvod bere zpět. Navrhla Tribunálu, aby uvedl, z jakého důvodu bylo její pochopení napadeného rozhodnutí z tohoto hlediska nesprávné, a tudíž zamítl její důvod jako založený na nesprávném předpokladu.

155 Společnost Viasat se distancovala od vyjádření Komise a tvrdí, že sporné výnosy představovaly státní podpory, jejichž příjemcem byla TV2, a odkazuje v tomto ohledu na vyjádření uvedená v replice, kterou předložila ve věci T-125/12.

156 V tomto ohledu je třeba připomenout, že podle ustálené judikatury ustanovení čl. 40 čtvrtého pododstavce statutu Soudního dvora Evropské unie a čl. 116 odst. 3 jednacího řádu, která upravují vedlejší účastenství, nebrání tomu, aby vedlejší účastník uváděl argumenty odlišné od argumentů účastníka řízení, jehož podporuje, za podmínky, že tyto argumenty nemění rámec sporu a vedlejší účastenství směřuje nadále k podpoře návrhů předložených tímto účastníkem řízení (rozsudek ze dne 3. dubna 2003, Royal Philips Electronics v. Komise, T-119/02, Recueil, EU:T:2003:101, body 203 a 212). V projednávané věci je třeba konstatovat, že Viasat, stejně jako Komise, požaduje zamítnutí třetího žalobního důvodu. Uvádí nepochybně odlišné argumenty, než předložila Komise, to nicméně není podle citované judikatury zakázáno. V projednávané věci však nelze zohlednit vyjádření Viasat předložené v rámci řízení ve věci T-125/12, na které odkazuje, neboť jsou součástí dokumentu, který souvisí s odlišnou věcí, který nebyl založen do spisu projednávané věci.

157 Co se týče návrhu žalobkyně, aby byl třetí žalobní důvod zamítnut jako založený na nesprávném předpokladu, je třeba dojít k závěru, jak již bylo uvedeno v bodě 155 výše, že žalobkyně se k otázce, zda bere třetí žalobní důvod zpět, vyjádřila negativně. Za takových okolností lze její prohlášení, podle kterého má Tribunál zamítnout tento důvod a uvést, proč bylo její porozumění bodě 194 odůvodnění napadeného rozhodnutí nesprávné, chápat jen v tom smyslu, že žalobkyně předpokládá, že její třetí žalobní důvod musí být zamítnut, jen pokud Tribunál potvrdí výklad dotčeného bodě odůvodnění, který navrhla Komise. Prohlášení žalobkyně naproti tomu rovněž znamená, že za situace, kdy Tribunál dojde k závěru, že dotčený bod odůvodnění má jiný smysl, než mu přisuzuje Komise, musí třetí žalobní důvod přezkoumat z věcné stránky. Je proto nejprve třeba ověřit, zda výklad bodě 194 odůvodnění napadeného rozhodnutí navržený Komisí, je správný.

158 Bod 194 odůvodnění napadeného rozhodnutí se nachází v části tohoto rozhodnutí, která se týká posouzení ve světle článku 106 odst. 2 SFEU slučitelnosti přiznané podpory TV2 se SFEU. Jeho znění je následující:

„Je nutno poznamenat, že Komise zahrnula do období 1997–2002 koncesionářské poplatky, které byly převedeny na regionální stanice TV2 přes společnost TV2. Protože tyto částky obdržela TV2, která je následně převedla na regiony, domnívá se Komise, že se musí do výpočtů zahrnout jak jako příjmy, tak jako výdaje, což ve skutečnosti znamená, že na níže uvedený výpočet Komise nemají žádný vliv.“

159 Z tohoto bodě odůvodnění navíc vyplývá, že příjmy převedené na regionální stanice TV2 jsou součástí příjmů z výnosů z koncesionářských poplatků přiznaných TV2. Jak vyplývá z bodů 74, 101 a 153 odůvodnění napadeného rozhodnutí, kvalifikovala Komise tyto příjmy jako státní podpory ve smyslu čl. 107 odst. 1 SFEU. Státní podpora ze své definice (viz bod 46 výše) zahrnuje výhodu přiznanou příjemci. Za předpokladu, že by byla částka vyplacena osobě, která je povinná celou tuto částku převést na třetí osobu, nejednalo by se v zásadě o výhodu přiznanou osobě jednající výlučně jako „výplatní orgán“ nebo „platební zprostředkovatel.“ V takovém případě se dotčená částka prostřednictvím majetku této posledně uvedené osoby pouze přesouvá. K opačnému závěru lze dojít, jen pokud by bylo prokázáno, že tento přesun přinese takové osobě nějakou výhodu, například ve formě úroků za období, ve kterém tuto částku měla u sebe.

160 Pakliže příjmy převedené regionálním stanicím TV2 nepředstavovaly, jak tvrdí žalobkyně a Komise s tímto tvrzením zřejmě souhlasí, státní podpory poskytnuté TV2, jeví se logické očekávat, že se Komise k uvedeným příjmům vyjádří v části napadeného rozhodnutí věnované kvalifikaci dotčených opatření jakožto státních podpor, aby upřesnila, že tyto příjmy do této kvalifikace nespadají. Žádné vyjádření však v tomto smyslu v relevantní části napadeného rozhodnutí uvedeno není.

161 Z bodů 101 až 153 odůvodnění, které patří do části napadeného rozhodnutí věnované kvalifikaci dotčených opatření jakožto státních podpor ve smyslu čl. 107 odst. 1 SFEU naopak jednoznačně vyplývá, že podle Komise veškeré výnosy z koncesionářských poplatků představují státní podporu poskytnutou TV2. V bodě 101 odůvodnění napadeného rozhodnutí totiž Komise konstatovala, že příjmy z koncesionářských poplatků poskytly TV2 ekonomickou a finanční výhodu, a v bodě 153 odůvodnění napadeného rozhodnutí došla k závěru, že veškerá dotčená opatření, včetně příjmů z výnosů z koncesionářských poplatků, představovaly státní podpory ve prospěch TV2.

162 Je třeba navíc připomenout, že bod 194 odůvodnění napadeného rozhodnutí se nachází v části tohoto rozhodnutí věnované posouzení slučitelnosti státních podpor přiznaných TV2 s vnitřním trhem, což zjevně naznačuje existenci státní podpory. Jeví se tedy nepravděpodobné, aby byl bod odůvodnění obsažený v této části napadeného rozhodnutí vykládán v tom smyslu, že vylučuje kvalifikaci částek obdržených TV2 jakožto státní podpory. Pokud by tyto částky nebyly podporami, nebyl by důvod na ně odkazovat v rámci posouzení slučitelnosti dotčené podpory.

163 Za takových podmínek se nabízí jiný výklad bodě 194 odůvodnění napadeného rozhodnutí, než výklad upřednostňovaný současně žalobkyní i Komisí. V tomto ohledu je třeba přihlédnout ke skutečnosti, že se část napadeného rozhodnutí, do níž spadá i bod 194 odůvodnění, týkala otázky, zda a v jakém rozsahu představovala podpora poskytnutá TV2 nadměrnou kompenzaci. Bod 194 odůvodnění musí být tedy chápán v tom smyslu, že Komise předpokládala, že konkrétně příjmy převedené TV2 na regionální stanice nebyly nadměrnou kompenzací. Zahrnula tudíž tyto částky současně do příjmů obdržených TV2 (které představovaly státní podporu) a odůvodněných výdajů TV2. To, že je určitá částka zahrnuta do příjmů, aby byla následně totožná částka odečtena z výdajů, však nemá, jak je to správně uvedeno v bodě 194 odůvodnění napadeného rozhodnutí, „žádný vliv“ na výpočet nadměrné kompenzace.

164 Z toho důvodu je třeba dojít k závěru, že na rozdíl od toho, co Komise tvrdila před Tribunálem, nelze bod 194 odůvodnění napadeného rozhodnutí chápat v tom smyslu, že příjmy převedené TV2 na regionální stanice nepředstavují podporu ve prospěch těchto stanic.

165 Za takových podmínek je třeba zadruhé analyzovat opodstatněnost argumentů předložených žalobkyní v rámci tohoto žalobního důvodu ke zpochybnění závěru, podle něhož uvedené příjmy představovaly podporu.

166 V tomto ohledu je třeba uvést, že z úvah uvedených v bodech 162 a 163 výše vyplývá, že příjmy převedené z TV2 na regionální stanice lze vyjmout z kvalifikace jakožto státní podpory jen v případě, pokud byly částky na TV2 převedeny jen z toho důvodu, aby pak byly následně v celé výši převedeny na regionální stanice. V takovém případě by TV2 neměla jinou povinnost, než převést tyto částky, které jí za tímto účelem byly vyplaceny, na regionální stanice, což logicky znamená, že v případě, kdy žádná částka nebyla převedena na TV2, nebyla by tato povinna cokoliv vyplatit regionálním stanicím. Jen za splnění takových podmínek by bylo možné tvrdit, jak to činí TV2, že její role byla omezena na roli „výplatního orgánu“ či „platebního zprostředkovatele“.

167 Naopak pokud se prokáže, že TV2 sama přijala povinnost výplaty regionálním stanicím, kterou v každém případě musela dodržet, tj. i v případě, že by z výnosů z koncesionářských poplatků žádnou částku nezískala, nelze předpoklad uvedený v bodě 167 výše přijmout. V takovém případě by částky

skutečně vyplacené TV2 regionálním stanicím zjevně představovaly skutečné náklady, které by TV2 vynaložila, a pokud by ji byla vyplacena podpora rovnající se uvedeným částkám proto, aby tyto náklady vyrovnala, nemohlo by se jednat o nadměrnou kompenzaci.

168 Podle žádného z argumentů žalobkyně však nelze dojít k závěru, že se v projednávané věci jedná o případ uvedený v bodě 167 výše. Skutečnosti tak, jak vyplývají z napadeného rozhodnutí a ze spisu, aniž je žalobkyně zpochybnila, umožňují dospět k závěru, že skutečnostem odpovídá spíše hypotéza uvedená v bodě 168 výše.

169 Z článku 1 Lov om radio-og fjernsynsvirksomhed ve znění ze dne 24. června 1994, ve kterém byl žalobkyní připojen k žalobě, naopak vyplývá, že oprávnění vysílat audiovizuální programy definované uvedeným zákonem bylo přiznáno jednak DR a jednak „TV2 tak, jak je uvedena v kapitole 4“ tohoto zákona. V této kapitole 4 je obsažen čl. 18, který stanoví, že „TV2 je autonomním subjektem, jehož cílem je produkce a vysílání národních a regionálních televizních programů prostřednictvím samostatné programové činnosti,“ a že „regionální stanice TV2 uvedené v článku 21 jsou v rámci programového plánování mimo jiné povinny dbát na to, aby mělo vysílání regionální tematiku.“ Uvedený článek 21 v prvním odstavci stanoví, že „lze založit určitý počet regionálních stanic“, a že „každá stanice pokrývá území jednoho nebo více obvodů“. Následující odstavce článku 21 popisují podmínky založení regionálních stanic, přičemž upřesňují, že založení regionální stanice musí být schváleno ministrem.

170 Znění ustanovení uvedených v bodě 170 výše bylo v platnosti až do novely zákona ze dne 22. března 2001. Následně po této novele zněl čl. 1 Lov om radio-og fjernsynsvirksomhed následovně: „Právo vysílat audiovizuální programy, jak jsou uvedeny v článku 2, mají následující subjekty: 1. DR, jak je uvedena v kapitole 3, 2) TV2, jak je uvedena v kapitole 3[…].“ V této kapitole 3 je obsažen článek 21, který stanovil, že „TV2 se mimo střediska s národním posláním skládá z osmi regionálních stanic, ke kterým je připojena rada regionálního společenství složená z členů vzešlých z kulturního, společenského a regionálního života ve všech jeho formách“.

171 Z těchto textů vyplývá, že TV2 pro výkon části úkolu, který jí byl svěřen zákonodárcem, tj. vysílat regionální programy, musí mít přístup ke službám regionálních stanic, což znamená, že musela vůči těmto stanicím na oplátku přijmout povinnost vyplácet jim přiměřenou odměnu za jejich služby, která jim umožnila dotčené služby poskytovat. Jinými slovy, TV2 sama musela přijmout povinnosti vůči regionálním stanicím a její role se neomezila na pouhého „zprostředkovatele“ plateb pocházejících z výnosů z koncesionářských poplatků určených regionálním stanicím. Skutečnost, pokud bude prokázána, že regionální stanice disponovaly vlastní právní subjektivitou odlišnou od subjektivity TV2, nemá v tomto ohledu žádný dopad.

172 Předchozí úvahy jsou potvrzeny poslední novelizací Lov om radio-og fjernsynsvirksomhed, k níž došlo v předmětném období, ve spojení s argumenty žalobkyně. Žalobkyně totiž tvrdí, že počínaje rokem 2003, kdy se TV2 přeměnila na akciovou společnost, přestala vykonávat úkol spočívající v přerozdělování výnosů z koncesionářského poplatku. Přitom právě v té době vstoupila v platnost novelizace Lov om radio-og fjernsynsvirksomhed, v jejímž rámci zněl článek 1 uvedeného zákona následovně: „Právo vysílat audiovizuální programy, jak jsou uvedeny v článku 2, mají následující subjekty: 1) DR, jak je uvedena v kapitole 4, 2) TV2, jak je uvedena v kapitole 6; 3) Regionální stanice TV2, jak jsou uvedeny v kapitolách 6 […].“ Tato novelizace potvrzuje, že od ledna 2003 se regionální stanice oddělily od TV2, a že tedy již nebylo nezbytné, aby měla TV2 vůči těmto stanicím závazky.

173 Žalobkyně dále v odpověď na dotaz vznesený na jednání potvrdila, že povinnost, kterou měla do konce roku 2002, spočívala ve financování činnosti svých regionálních stanic, a to i v hypotetické situaci, kdy by TV2 neobdržela prostředky z výnosů z koncesionářského poplatku. Jelikož se v roce 2003 regionální stanice od TV2 osamostatnily, povinnost financovat je prostřednictvím výnosů z koncesionářského poplatku zanikla.

174 S ohledem na všechny výše uvedené úvahy je třeba třetí žalobní důvod zamítnout.

Ke čtvrtému žalobnímu důvodu vycházejícímu z nesprávného právního posouzení v rozsahu, v němž Komise měla za to, že příjmy z reklamy převedené na TV2 prostřednictvím Fonds TV2 představovaly státní podpory

175 Čtvrtým žalobním důvodem předloženým na podporu třetího podpůrného bodu návrhových žádání žalobkyně Komisi vytýká nesprávné právní posouzení v rozsahu, v němž měla posledně uvedená za to, že částky pocházející z příjmů z reklamy v letech 1995 a 1996, které byly žalobkyni převedeny prostřednictvím Fonds TV2, představují státní podpory. Žalobkyně tvrdí, že jde o příjmy pocházející z její vlastní činnosti, které nemohou být považovány za státní podpory.

176 Pro lepší pochopení specifické otázky, která je předmětem projednávaného žalobního důvodu, je nejprve třeba uvést, jak vyplývá z rozsudku TV2 I, bod 11 výše (EU:T:2008:457, bod 160), že během let 1995 a 1996 (na rozdíl od pozdějšího období) nebyl vysílací čas pro reklamu na TV2 prodáván samotnou TV2, ale třetí společností (TV2 Reklame A/S, dále jen „TV2 Reklame“) a výnos z tohoto prodeje byl na TV2 převáděn prostřednictvím společnosti Fonds TV2.

177 Tribunál ve svém rozsudku TV2 I, bod 11 výše (EU:T:2008:457, body 162 a 167) konstatoval, že v rozhodnutí TV2 I Komise fakticky provedla záměnu mezi příjmy z reklamy z let 1995 a 1996 a koncesionářským poplatkem a nesplnila povinnost uvést odůvodnění, pokud jde o faktické zohlednění příjmů z reklamy z let 1995 a 1996 jako státních prostředků. Tribunál tedy uzavřel, že je v uvedené věci třeba vyhovět žalobě v rozsahu, v němž se týká příjmů z reklamy z let 1995 a 1996, a zrušit rozhodnutí TV2 I v rozsahu, v němž zahrnuje tyto příjmy mezi státní prostředky.

178 V návaznosti na toto zrušení provedla Komise v napadeném rozhodnutí opětovný přezkum otázky povahy příjmů z reklamy TV2 z let 1995 a 1996 jako státních podpor, což učinila v bodech 75 až 90 odůvodnění uvedeného rozhodnutí.

179 V bodě 77 odůvodnění napadeného rozhodnutí Komise uvedla, že musí přezkoumat, zda lze příjmy z reklamy z let 1995 a 1996 označit za státní prostředky, ve světle rozsudku ze dne 13. března 2001, PreussenElektra (C-379/98, Recueil, EU:C:2001:160). Měla za to, že za tímto účelem musí posoudit, zda měl stát nad těmito příjmy z reklamy kontrolu.

180 Komise uzavřela, že o takový případ šlo, a opřela se o pravidla stanovená dánskými právními předpisy v oblasti správy uvedených příjmů. Konstatovala, že společnost TV2 Reklame, jež byla samostatnou společností nezávislou na TV2, byla zřízena, aby prodávala vysílací čas pro reklamu na TV2. Smluvní vztah existoval mezi inzerenty a TV2 Reklame (bod 80 odůvodnění napadeného rozhodnutí).

181 V bodě 81 odůvodnění napadeného rozhodnutí Komise dodala následující:

„Neexistovala žádná povinnost převádět finanční prostředky z TV2 Reklame do [Fonds] TV2. O převodu místo toho rozhodoval dánský stát. Ministr kultury měl za úkol rozhodnout o části zisků TV2 Reklame, které měly být převedeny do [Fonds] TV2. Takové rozhodnutí bylo přijímáno pro jeden nebo více roků najednou a po schválení dánským parlamentem (stálým parlamentním výborem pro finance). Ministr kultury mohl po schválení finančním výborem rozhodnout, že nepřevedený zisk bude použit ke splacení předešlé státní záruky ve prospěch TV2 Reklame nebo ke kulturním účelům.“

182 Poznámka pod čarou č. 37, na kterou odkazuje bod 81 odůvodnění napadeného rozhodnutí, uvádí článek 29 Lov om radio-og fjernsynsvirksomhed, ve znění novelizovaném dne 24. června 1994, za účelem podložení teze, podle které dánský ministr kultury rozhodoval, jaký podíl z příjmů z reklamy bude vyplacen do Fonds TV2. Toto ustanovení zejména stanoví, že „Fonds TV2 jsou rovněž

financovány výnosy z reklam na TV2“ a že „[m]inistr kultury stanoví pro jeden nebo více roků, se souhlasem parlamentního finančního výboru, podíl ze zisku TV2 Reklame A/S, který bude vyplácen do Fonds TV2“.

183 Komise stejně tak v bodě 82 odůvodnění napadeného rozhodnutí uvedla, že „[v]e skutečnosti byly v roce 1995 a 1996 převedeny do [Fonds] TV2 všechny finanční prostředky TV2 Reklame [z příjmů z reklamy TV2]“.

184 Komise následně uvedla, že neexistuje žádná povinnost převádět na ročním základě finanční prostředky z Fonds TV2 do TV2. O tomto převodu rozhodoval dánský stát a TV2 v roce 1995 a 1996 ve skutečnosti neobdržela z Fonds TV2 všechny příjmy z reklamy (body 84 a 85 odůvodnění napadeného rozhodnutí). Navíc v rámci Fonds TV2 neexistovaly oddělené účty pro příjmy z reklamy a pro příjmy z koncesionářských poplatků, přičemž příjmy nepřevedené na TV2 se hromadily ve Fonds TV2 a na TV2 byly převedeny v okamžiku, kdy byl Fonds TV2 zrušen (bod 86 odůvodnění napadeného rozhodnutí).

185 V bodě 87 odůvodnění napadeného rozhodnutí Komise odmítla argument dánských orgánů, které s odkazem na dopis dánského ministra spravedlnosti ze dne 22. listopadu 2003 tvrdily, že má TV2 právní nárok na příjmy z reklamy. V uvedeném dopise se uvádělo, že prostředky Fonds TV2 lze použít pouze na pokrytí činností TV2. Komise v tomto ohledu odkázala na skutečnost, že dánský zákon nestanovil žádnou zákonnou povinnost převést na TV2 všechny příjmy z reklamy a záleželo na konkrétním rozhodnutí ministra kultury, zda a v jaké výši se mají finanční prostředky na TV2 převést.

186 Komise rovněž připomněla, že TV2 neměla smluvní vztah s inzerenty a neměla žádný vliv na činnosti v oblasti reklamy (bod 88 odůvodnění napadeného rozhodnutí). Měla tedy na základě všech těchto skutečností za to, že dánský ministr kultury měl kontrolu nad prostředky TV2 Reklame a Fonds TV2 a že v důsledku toho příjmy z reklamy z let 1995 a 1996 převedené na TV2 prostřednictvím TV2 Reklame a Fonds TV2 představují státní prostředky (body 89 a 90 odůvodnění napadeného rozhodnutí).

187 Žalobkyně zpochybňuje závěr, že příjmy z reklamy z let 1995 a 1996 představují státní prostředky. Vysvětluje, že zvláštní institucionální rámec vytvořený za účelem řízení reklamní činnosti TV2 má zamezit neoprávněnému zohledňování zájmů inzerentů, které by mohlo narušit vysílací nezávislost TV2. Právě z tohoto důvodu byly vztahy s inzerenty svěřeny jiné společnosti, tedy TV2 Reklame. Nicméně je rovněž zjevné, že se TV2 Reklame zabývala výlučně prodejem reklamního vysílacího času na TV2 inzerentům. Příjmy z reklamy z let 1995 a 1996 pochází z produkce TV2, a nemohou být tedy považovány za státní podpory.

188 Komise, podporovaná Viasat, tyto argumenty zpochybňuje. Podle jejího názoru je otázka, zda byly příjmy z reklamy kontrolovány státem, určující pro posouzení jejich povahy jako státních podpor. Komise přitom zdůrazňuje, že právě dánský stát rozhodoval o převodu příjmů z reklamy do Fonds TV2. Navíc TV2 neměla žádné vlastnické právo k prostředkům tohoto fondu a nemohla s nimi volně disponovat. Jelikož dánská vláda měla možnost rozhodovat o převodu uvedených prostředků ve prospěch TV2, tyto prostředky se ve skutečnosti nacházely pod kontrolou státu. Na podporu této teze Komise, uplatňuje společnost Viasat rozsudky ze dne 12. prosince 1996, Air France v. Komise (T-358/94, Recueil, EU:T:1996:194) a ze dne 16. května 2000, Francie v. Ladbroke Racing a Komise (C-83/98 P, Recueil, EU:C:2000:248), a tvrdí, že státní prostředky mohou být soukromého původu, jsou-li pod kontrolou veřejného orgánu.

189 Jak bylo uvedeno v bodě 46 výše, kvalifikace státních podpor ve smyslu čl. 107 odst. 1 SFEU předpokládá splnění čtyř podmínek, zejména aby se jednalo o státní zásah nebo zásah za použití státních prostředků. Jak totiž Soudní dvůr rozhodl ve svém rozsudku PreussenElektra, bod 179 výše (EU:C:2001:160, bod 58), uvedeném v bodě 77 odůvodnění napadeného rozhodnutí, pouze výhody poskytnuté přímo či nepřímo ze státních prostředků jsou považovány za podpory ve výše uvedeném

smyslu. Rozlišení učiněné v čl. 107 odst. 1 SFEU mezi „podporami poskytovanými státem“ a podporami poskytovanými „ze státních prostředků“ neznamená, že podporami jsou všechny výhody poskytnuté státem bez ohledu na to, zda jsou, či nejsou financovány ze státních prostředků, nýbrž účelem tohoto rozlišení je pouze zahrnout pod tento pojem výhody, které jsou poskytnuty přímo státem, jakož i výhody, které jsou poskytnuty prostřednictvím veřejné nebo soukromé entity, která byla určena nebo zřízena tímto státem.

190 Z této judikatury vyplývá, že výhody, které nejsou poskytnuty ze státních prostředků, každopádně nemohou představovat státní podporu (v tomto smyslu viz rozsudky PreussenElektra, bod 179 výše, EU:C:2001:160, body 59 až 61, a ze dne 15. července 2004, Pearle a další, C-345/02, Sb. rozh., EU:C:2004:448, body 35 a 36).

191 Soudní dvůr vymezil pojem výhody poskytnuté „ze státních prostředků“ v judikatuře, kterou je třeba stručně připomenout v následujících bodech.

192 Ve věci, která vedla k vydání rozsudku PreussenElektra, bod 179 výše (EU:C:2001:160), Soudní dvůr rozhodoval o opatření stanovícím povinnost pro soukromé podniky dodávající elektřinu vykupovat za stanovené minimální ceny elektřinu vyrobenou z obnovitelných zdrojů. Soud shledal, že tato povinnost nezpůsobuje přímý či nepřímý přesun státních prostředků podnikům vyrábějícím tento typ elektřiny a uvedl, že „skutečnost, že je povinný výkup uložen zákonem a že přiznává nepopiratelnou výhodu určitým podnikům, nemůže znamenat, že má tento odkup povahu státní podpory“ (rozsudek PreussenElektra, bod 179 výše, EU:C:2001:160, bod 61).

193 Obdobně, ve věci, která vedla k vydání rozsudku Pearle a další, bod 190 výše (EU:C:2004:448), šlo o reklamní kampaň organizovanou veřejnou organizací, která byla financována z prostředků získaných od jejích členů, které měly z této kampaně prospěch, prostřednictvím povinných účelových příspěvků na organizaci této reklamní kampaně. Soudní dvůr uvedl, že se nejeví, že by reklamní kampaň byla financována z prostředků, se kterými mohly vnitrostátní orgány nakládat. Jelikož náklady vynaložené veřejnou organizací pro účely této kampaně byly zcela financovány příspěvky vybíranými od podniků, které měly z kampaně prospěch, nevedl zásah dotyčné veřejné organizace ke zvýhodnění, které by bylo dalším výdajem pro stát nebo pro tuto organizaci (rozsudek Pearle a další, bod 190 výše, EU:C:2004:448, bod 36).

194 Kromě toho v rozsudku ze dne 5. března 2009, UTECA (C-222/07, Sb. rozh., EU:C:2009:124, bod 47), Soudní dvůr rozhodl, že opatření členského státu, které subjektům televizního vysílání ukládá povinnost vyčlenit 5 % provozních příjmů na předběžné financování evropských kinematografických děl a televizních filmů a konkrétně vyhradit 60 % z těchto 5 % pro díla, jejichž původní jazyk je úředním jazykem tohoto členského státu, nepředstavuje státní podporu kinematografickému průmyslu tohoto členského státu. Soudní dvůr v tomto ohledu uvedl, že nic nenasvědčuje tomu, že zvýhodnění, které kinematografickému průmyslu tohoto členského státu takové opatření přináší, představuje zvýhodnění, které je poskytnuto přímo státem, či prostřednictvím veřejné nebo soukromé organizace, která byla určena nebo zřízena tímto státem, neboť předmětné zvýhodnění vyplývá z obecné právní úpravy ukládající subjektům televizního vysílání, ať již veřejným či soukromým, povinnost vyčlenit procentuální podíl provozních příjmů pro předběžné financování evropských kinematografických děl a televizních filmů (rozsudek UTECA, uvedený výše, EU:C:2009:124, body 44 a 45).

195 Ve světle judikatury uvedené v bodech 192 až 194 výše lze dospět k závěru, že výhoda poskytnutá ze státních prostředků je výhodou, která má od okamžiku poskytnutí negativní dopad na státní prostředky.

196 Nejjednodušší možnou formou tohoto negativního dopadu je převod státních prostředků ve prospěch toho, komu je výhoda poskytnuta. Z ustálené judikatury Soudního dvora nicméně vyplývá, že není nezbytné ve všech případech prokazovat, že došlo k převodu státních prostředků, aby zvýhodnění

poskytnuté jednomu nebo několika podnikům mohlo být považováno za státní podporu (rozsudky ze dne 16. května 2002, Francie v. Komise, C-482/99, Recueil, EU:C:2002:294, bod 36, a ze dne 30. května 2013, Doux Élevage a Coopérative agricole UKL-ARREE, C-677/11, Recueil, EU:C:2013:348, bod 34).

197 Posledně uvedená úvaha přitom neznamená, že opatření může vykazovat povahu státní podpory, i když se nejedná o výhodu poskytnutou ze státních prostředků. Takový výklad judikatury citované v bodě 196 výše by ostatně odporoval judikatuře citované v bodech 189 a 190 výše.

198 Judikaturu citovanou v bodě 196 výše je třeba chápat spíše v tom smyslu, že může existovat výhoda s negativním dopadem na státní prostředky, která s sebou nenese převod státních prostředků. Tak tomu je v případě opatření, kterým veřejné orgány poskytují určitým podnikům osvobození od daně, které sice není spojeno s převodem státních prostředků, ale staví příjemce do příznivější finanční situace oproti ostatním poplatníkům (v tomto smyslu viz rozsudky ze dne 15. března 1994, Banco Exterior de España, C-387/92, Recueil, EU:C:1994:100, bod 14, a ze dne 19. května 1999, Itálie v. Komise, C-6/97, Recueil, EU:C:1999:251, bod 16). Negativní dopad takového opatření na státní prostředky plyne ze skutečnosti, že stát nevybírá od dotyčných podniků daně nebo jiné obdobné odvody, které vybírá od jiných poplatníků a které by měl za obvyklých okolností vybrat i od prvně uvedených podniků. Takové opatření navíc vede k naprosto stejnému výsledku, jako kdyby stát vybral předmětnou daň rovněž od podniků zvýhodněných dotyčným opatřením, ale bezprostředně poté by jim uvedené prostředky vrátil převodem částek, které od nich předtím vybral.

199 Právě na judikaturu citovanou v bodě 198 výše, která se týká daňového osvobození, odkazuje Soudní dvůr v rozsudcích citovaných v bodě 196 výše na podporu závěru, že není nezbytné ve všech případech prokazovat, že došlo k převodu státních prostředků, aby zvýhodnění poskytnuté jednomu nebo několika podnikům mohlo být považováno za státní podporu.

200 Je-li v návaznosti na předchozí úvahy stanoveno, že státní podpora předpokládá negativní dopad na státní prostředky, je ještě třeba určit význam pojmu „státní prostředky“. Je zřejmé, že nefinanční či finanční prostředky ve vlastnictví státu nepopiratelně představují státní prostředky. Do tohoto pojmu přirozeně patří prostředky, které stát obdržel od třetích osob v rámci výkonu svých pravomocí, zejména pravomoci ukládat daně (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 17. července 2008, Essent Netwerk Noord a další, C-206/06, Recueil, EU:C:2008:413, bod 66).

201 Judikatura Soudního dvora a Tribunálu přitom zaujala obecnější stanovisko, podle kterého čl. 107 odst. 1 SFEU zahrnuje veškeré finanční prostředky, které mohou veřejné orgány skutečně použít k podpoře podniků, přičemž je nerozhodné, zda jsou tyto prostředky trvale v majetku státu, či nikoli. Proto i když částky odpovídající dotčenému opatření nejsou trvale ve vlastnictví státu, skutečnost, že zůstávají neustále pod veřejnou kontrolou, a jsou tudíž příslušným vnitrostátním orgánům k dispozici, postačuje k tomu, aby byly kvalifikovány jako státní prostředky (viz rozsudek Doux Élevage a Coopérative agricole UKL-ARREE, bod 196 výše, EU:C:2013:348, bod 35 a citovaná judikatura; rozsudek ze dne 15. ledna 2013, Aiscat v. Komise, T-182/10, Recueil, EU:T:2013:9, bod 104).

202 Judikatura uvedená v bodě 201 výše vychází z rozsudku Air France v. Komise, bod 188 výše (EU:T:1996:194), na který se odvolává společnost Viasat. Věc, která vedla k vydání tohoto rozsudku, se týkala nabytí téměř celého kapitálu letecké společnosti Air France dceřinou společností, která byla 100 % vlastněna Caisse des dépôts et consignations, francouzskou zvláštní veřejnou organizací (rozsudek Air France v. Komise, bod 188 výše, EU:T:1996:194, body 4 až 7). Vyvstala tak otázka, zda mohou být prostředky použité za tímto účelem kvalifikovány jako státní prostředky, přičemž Francouzská republika tvrdila, že jde o prostředky soukromého původu, které byly ze strany Caisse des dépôts et consignations toliko spravovány a vkladatelé těchto prostředků mohli kdykoliv požadovat jejich vrácení (rozsudek Air France v. Komise, bod 188 výše, EU:T:1996:194, bod 63).

203 Na tuto otázku odpověděl Tribunál kladně. Konstatoval, že příliv a odliv prostředků spravovaných Caisse des dépôts et consignations vytvářel trvalý zůstatek, který mohl být použit, jako kdyby měla posledně uvedená prostředky odpovídající tomuto zůstatku trvale k dispozici. Podle Tribunálu se tak mohla v závislosti na vývoji trhů Caisse des dépôts et consignations chovat jako investor, který uvedený dostupný zůstatek používá na vlastní odpovědnost. Tribunál měl za to, že sporná investice financovaná zůstatkem, který měla Caisse des dépôts et consignations k dispozici, mohl narušit hospodářskou soutěž ve smyslu čl. 107 odst. 1 SFEU ze stejného důvodu, jako kdyby byla tato investice financována z příjmů plynoucích z daní nebo povinných odvodů. Dodal, že uvedené ustanovení se vztahuje na veškeré finanční prostředky, které mohou veřejné orgány skutečně použít k podpoře podniků, a není přitom rozhodné, zda jsou tyto prostředky trvale v majetku uvedených veřejných orgánů, či nikoli. Dovodil z toho, že možnost vrácení prostředků použitých Caisse des dépôts et consignations je nerozhodná (rozsudek Air France v. Komise, bod 188 výše, EU:T:1996:194, body 66 a 67).

204 Pravidlo připomenuté v bodech 201 a 203 výše bylo následně potvrzeno Soudním dvorem v rozsudku Francie v. Ladbroke Racing a Komise, bod 188 výše, (EU:C:2000:248, bod 50), jehož se společnost Viasat rovněž dovolává.

205 Věc, která vedla k vydání uvedeného rozsudku, se týkala kasačního opravného prostředku podaného proti rozsudku ze dne 27. ledna 1998, Ladbroke Racing v. Komise (T-67/94, Recueil, EU:T:1998:7), který se týkal žaloby na neplatnost rozhodnutí, v němž Komise měla mimo jiné za to, že poskytnutí částek odpovídajících výhrám ze sázek, které si výherci těchto částek nevybrali, ve prospěch hlavních dostihových společností ve Francii, nepředstavuje, navzdory cíli financovat sociální výdaje posledně uvedených společností, státní podporu, neboť nedošlo k převodu státních prostředků. Tribunál měl za to, že předmětné rozhodnutí Komise bylo založeno na chybných domněnkách, a muselo být tedy zrušeno (rozsudky Francie v. Ladbroke Racing a Komise, bod 188 výše, EU:C:2000:248, bod 45, a Ladbroke Racing v. Komise, uvedený výše, EU:T:1998:7, bod 111).

206 Tribunál měl za to, že opatření dotčené v uvedené věci mělo za následek, že dostihové společnosti mohly pokrýt určité sociální výdaje a výši vyhraných částek, které nebyly vybrány, kontrolovaly příslušné francouzské orgány. Dovodil z toho, že jelikož vnitrostátní právní úprava rozšířila možné využití uvedených částek na jiné činnosti dostihových společností, než byly původně zamýšleny, vzdal se tímto vnitrostátní zákonodárce ve skutečnosti prostředků, které měly být v zásadě zaplaceny do státního rozpočtu. Tribunál dodal, že jelikož byly uvedené prostředky použity zejména na financování sociálních výdajů, snižovaly sociální zátěž, kterou podnik musí běžně nést, a představovaly tedy podporu v jeho prospěch (rozsudky Francie v. Ladbroke Racing a Komise, bod 188 výše, EU:C:2000:248, body 47 až 49, a Ladbroke Racing v. Komise, bod 205 výše, EU:T:1998:7, body 105 až 110).

207 Soudní dvůr měl za to, že uvedené posouzení Tribunálu je z právního hlediska zcela správné a převzal formulaci použitou v bodě 67 rozsudku Air France v. Komise, bod 188 výše (EU:T:1996:194), připomenutou v bodě 203 výše. Dodal, že i kdyby částky zpřístupněné dostihovým společnostem, které odpovídaly nevybraným výhrám, nebyly trvale ve vlastnictví státu, skutečnost, že byly neustále kontrolovány veřejnými orgány a příslušné vnitrostátní orgány je měly k dispozici, postačuje k tomu, aby tyto částky představovaly státní prostředky (rozsudek Francie v. Ladbroke Racing a Komise, bod 188 výše, EU:C:2000:248, bod 50).

208 Z této judikatury lze dovodit, že státní prostředky ve smyslu judikatury citované v bodě 189 výše mohou být rovněž tvořeny prostředky pocházejícími od třetích osob, které ale jejich vlastníci dali dobrovolně k dispozici státu (viz například vklady do Caisse de dépôt et consignations, ve věci, která vedla k vydání rozsudku Air France v. Komise, bod 188 výše, EU:T:1996:194) nebo kterých se jejich vlastníci vzdali a stát je v rámci svých svrchovaných pravomocí převzal do své správy (viz například

částky odpovídající výhrám ze sázek, které si výherci těchto částek nevybrali, ve věci, která vedla rozsudkům Francie v. Ladbroke Racing a Komise, bod 188 výše, EU:C:2000:248, a Ladbroke Racing v. Komise, bod 205 výše, EU:T:1998:7).

209 Nelze mít naopak za to, že se prostředky nachází pod veřejnou kontrolou, a že tedy představují státní prostředky ve výše uvedeném smyslu, na základě pouhé skutečnosti, že stát prostřednictvím legislativního opatření ukládá třetí osobě, aby tyto vlastní prostředky používala specifickým způsobem. Ve věci, která vedla k vydání rozsudku PreussenElektra, bod 179 výše (EU:C:2001:160), tak skutečnost, že stát uložil soukromým podnikům dodávajícím elektřinu, aby ze svých vlastních prostředků vykupovaly za stanovené minimální ceny elektřinu vyrobenou z obnovitelných zdrojů, nevedla Soudní dvůr k závěru, že se prostředky uvedených podniků nacházely pod veřejnou kontrolou a představovaly státní prostředky. Stejně tomu bylo věci, která vedla k vydání rozsudku UTECA, bod 194 výše (EU:C:2009:124), kdy stát uložil subjektům televizního vysílání povinnost vyčlenit určitý podíl provozních příjmů na zvláštní využití (předběžné financování evropských kinematografických děl a televizních filmů).

210 Právě ve světle všech předcházejících úvah je třeba zkoumat projednávaný žalobní důvod. V tomto ohledu je třeba uvést, stejně jak uvádí Komise, že odpověď na otázku, zda příjmy z reklamy z let 1995 a 1996, převedené prostřednictvím Fonds TV2 z TV2 Reklame na TV2 představují ve smyslu uvedené judikatury „státní prostředky“, je určující pro přezkum projednávaného žalobního důvodu.

211 Není pochyb o tom, že příjmy z reklamy, o které jde v rámci projednávaného žalobního důvodu, představují finanční protiplnění inzerentů za získání reklamního vysílacího času na TV2. Uvedené příjmy tedy nemají svůj původ ve státních prostředcích, nýbrž v soukromých prostředcích inzerentů. Je tedy otázkou, zda je možné mít za to, že uvedené příjmy soukromého původu byly kontrolovány dánskými orgány, jak tomu bylo v případě prostředků dotčených ve věcích, které vedly k vydání rozsudků uvedených v bodě 188 výše.

212 Tak tomu není. Na rozdíl od uvedených věcí, nejde v projednávané věci o prostředky, které jejich vlastníci dali dobrovolně k dispozici státu, nebo o prostředky, kterých se jejich vlastníci vzdali a stát je v rámci svých svrchovaných pravomocí převzal do své správy. Zásah dánského státu v projednávané věci konkrétně spočívá ve stanovení části předmětných prostředků (příjmy z reklamy získané společností TV2 Reklame), která je prostřednictvím Fonds TV2 převáděna na TV2. Dánské orgány měly pouze možnost dle svého uvážení rozhodnout, že TV2 neobdrží veškeré uvedené prostředky, ale jen jejich část. Jinými slovy, dánské orgány měly pravomoc stanovit maximální částku uvedených prostředků, která bude převedena na TV2. Dle úvahy uvedené v bodě 209 výše nelze tuto pravomoc považovat za dostačující k závěru, že jde o veřejně kontrolované prostředky.

213 Opatření dotčené v projednávané věci je totiž obdobné, jako opatření dotčené ve věci, která vedla k vydání rozsudku PreussenElektra, bod 179 výše (EU:C:2001:160), s tím rozdílem, že v posledně uvedené věci stát stanovil minimální ceny pro výkup elektřiny vyrobené z obnovitelných zdrojů, zatímco v projednávané věci byly dánské orgány oprávněny v podstatě stanovit maximální částku, kterou bude muset TV2 Reklame vyplatit TV2 k poskytnutí televizního vysílacího času zákazníkům TV2 Reklame.

214 Pokud by si z podnětu dánských orgánů ponechala TV2 Reklame část příjmů z reklamy a tuto část by dala k dispozici uvedeným orgánům, představovala by tato část příjmů z reklamy dánské státní prostředky. Naproti tomu není důvod mít za to, že zbývající část příjmů z reklamy, kterou si TV2 Reklame neponechala, představuje státní prostředky.

215 K odlišnému závěru nelze dojít ani na základě okolnosti, uvedené v bodě 81 odůvodnění napadeného rozhodnutí, že neponechané příjmy z reklamy byly převedeny na Fonds TV2, a nikoliv přímo na TV2, a že neexistovala žádná povinnost každoročně převádět peníze z Fonds TV2 na TV2.

216 Komise nezpochybnila tvrzení Dánského království, uvedené v bodě 87 odůvodnění napadeného rozhodnutí, podle kterého prostředky Fonds TV2 mohou být použity jen na činnosti TV2, a existuje tedy zákonná povinnost nakonec převést příjmy z reklamy z Fonds TV2 na TV2. V tomtéž bodě odůvodnění napadeného rozhodnutí pouze odpověděla, že „neexistovala žádná zákonná povinnost převést na TV2 všechny příjmy z reklamy“, a dodala, že „záleželo na konkrétním rozhodnutí ministra, zda a v jaké výši se mají finanční prostředky na TV2 převést“.

217 Jak bylo přitom uvedeno výše, skutečnost, že dánský ministr kultury mohl zadržet část příjmů z reklamy, neznamená, že nezadržená část představuje státní prostředky, ani že převedení této částky na Fonds TV2 a nakonec na TV2 představuje státní podporu ve prospěch posledně uvedené.

218 Skutečnost, uvedená v bodě 88 odůvodnění napadeného rozhodnutí, že TV2 neměla žádné smluvní vztahy s inzerenty nebo že neměla žádný vliv na činnosti v oblasti reklamy, taktéž není rozhodná. Jak bylo uvedeno výše, v projednávané věci není důležitá existence smluvního vztahu mezi TV2 a inzerenty, ale otázka, zda jsou příjmy z reklamy kvalifikovány jako „státní prostředky“. Bylo již přitom vysvětleno, proč nemohou být uvedené příjmy takto kvalifikovány.

219 Každopádně je třeba uvést, že inzerenti, od nichž pochází příjmy z reklamy, měli smluvní vztah se společností TV2 Reklame. TV2 byla na základě dánských právních předpisů povinna dát televizní vysílací čas k dispozici TV2 Reklame, která jej prodávala svým zákazníkům-inzerentům. Jako protiplnění obdržela TV2 od TV2 Reklame dánským ministrem kultury stanovenou část příjmů z reklamy dosažených posledně uvedenou, přičemž tato část mohla dosáhnout 100 % uvedených příjmů. Jak již bylo opakovaně uvedeno, část těchto příjmů takto převedená na TV2 prostřednictvím Fonds TV2 nepocházela ze státních prostředků, a nemůže tudíž představovat státní podporu.

220 Ze všech předchozích úvah vyplývá, že se Komise dopustila nesprávného právního posouzení, když v napadeném rozhodnutí kvalifikovala příjmy z reklamy z let 1995 a 1996 jako státní podporu. Projednávaný žalobní důvod je tedy opodstatněný. Je tak třeba vyhovět čtvrtému žalobnímu důvodu a zrušit napadené rozhodnutí v rozsahu, v němž kvalifikuje výše uvedené příjmy z reklamy, převedené na společnost TV2 prostřednictvím TV2 Reklame a Fonds TV2, jako státní podpory.

K druhému žalobnímu důvodu, který vychází z nesprávné kvalifikace, jakožto nových podpor, prostředků vyplacených TV2 z výnosů z koncesionářského poplatku, jakož i osvobození od korporační daně, které bylo TV2 přiznáno

221 Druhým žalobním důvodem žalobkyně tvrdí, že se Komise dopustila nesprávného právního posouzení, když nekvalifikovala režim financování TV2 z výnosů z koncesionářského poplatku jako existující podporu. Dále tvrdí, že osvobození od korporační daně, které jí bylo přiznáno, mělo být rovněž kvalifikováno jako existující podpora.

222 V tomto ohledu je především třeba připomenout, že procesní pravidla, která stanoví Smlouva o FEU v oblasti státních podpor, se liší podle toho, zda jde o podpory existující, nebo o podpory nové. Zatímco existující podpory podléhají čl. 108 odst. 1 a 2 SFEU, nové podpory se chronologicky řídí odstavci 3 a 2 téhož článku (rozsudek ze dne 23. října 2002, Diputación Foral de Guipúzcoa a další v. Komise, T-269/99, T-271/99 a T-272/99, Recueil, EU:T:2002:258, bod 1).

223 Pokud jde o existující podpory, svěřuje čl. 108 odst. 1 SFEU Komisi pravomoc průběžně ve spolupráci s členskými státy tyto podpory zkoumat. V rámci tohoto zkoumání Komise těmto státům navrhuje vhodná opatření vyžadovaná postupným rozvojem nebo fungováním vnitřního trhu. Článek 108 odst. 2 SFEU dále stanoví, že zjistí-li Komise poté, co vyzvala zúčastněné strany k podání připomínek, že podpora poskytovaná některým státem nebo ze státních prostředků není slučitelná s vnitřním trhem podle článku 107 nebo že je zneužívána, rozhodne, že dotyčný stát ve lhůtě stanovené Komisí takovou podporu zruší nebo upraví.

224 Nové podpory musí být v souladu s čl. 108 odst. 3 SFEU Komisi předem oznámeny a nemohou být uskutečněny, dokud se v řízení nedospěje ke konečnému rozhodnutí. Na základě téhož ustanovení zahájí Komise neprodleně řízení podle čl. 108 odst. 2 SFEU, má-li za to, že záměr není slučitelný s vnitřním trhem.

225 Z toho plyne, že zahájí-li Komise ve vztahu k existující podpoře řízení, které je v čl. 108 odst. 2 a 3 stanoveno pro nové podpory, je její rozhodnutí v rozporu s uvedeným článkem a musí být zrušeno.

226 Pokud jde o definici pojmů „existující podpora“ a „nová podpora“, obsahuje článek 1 nařízení č. 659/1999 následující definice:

„a) ‚podporou‘ [se rozumí] jakékoliv opatření splňující všechna kritéria stanovená v [čl. 107 odst. 1 SFEU];

b) ‚existující podporou‘:

i) [...] všechny podpory existující v příslušných členských státech před vstupem Smlouvy v platnost, to znamená režimy podpor a jednotlivé podpory, které byly zavedeny před vstupem Smlouvy v platnost a zůstávají použitelné i po něm,

ii) schválená podpora, což znamená režimy podpory a jednotlivé podpory schválené Komisí nebo Radou,

[...]

v) podpora, která se považuje za existující podporu, protože v době, kdy začala být uskutečňována, nevytvářela podporu a poté se stala podporou následkem vývoje společného trhu bez toho, že by byla členským státem pozměněna […],

c) ‚novou podporou‘ každá podpora, což znamená režimy podpory a jednotlivou podporu, která není existující podporou, včetně změn existující podpory,

d) ‚režimem podpory‘ jakýkoliv akt, na jehož základě může být bez dalších prováděcích opatření poskytnuta jednotlivá podpora pro podniky definované aktem obecným nebo abstraktním způsobem, a dále akt, na jehož základě může být na neurčitou dobu a/nebo na neurčitou částku poskytnuta pro jeden nebo několik podniků podpora, která není spojena se zvláštním projektem,

e) ‚jednotlivou podporou‘ podpora, která není poskytnuta na základě režimu podpory, nebo která je poskytnuta na základě režimu podpory, ale musí být oznámena.

[…]“

– K přípustnosti

227 Před rozborem věcné stránky projednávaného žalobního důvodu je třeba přezkoumat argument Komise, který v podstatě směřuje k odmítnutí tohoto důvodu jako nepřípustného.

228 Komise připomíná judikaturu, podle které je v rámci zásady loajální spolupráce mezi členskými státy a orgány, jak vyplývá čl. 4 odst. 3 SEU a za účelem neprodlužování řízení, povinností členského státu, který se domnívá, že je dotčená podpora existující podporou, dodat Komisi co nejdříve od okamžiku, kdy se na něj Komise v souvislosti s daným opatřením obrátí, podklady odůvodňující toto stanovisko (rozsudek ze dne 10. května 2005, Italie v. Komise, C-400/99, Sb. rozh., EU:C:2005:275, bod 55). S odkazem na ustálenou judikaturu, podle které musí být legalita rozhodnutí ve věci státních podpor

posuzována v závislosti na informacích, které mohla mít Komise k dispozici v okamžiku, kdy jej přijala (viz rozsudek ze dne 15. dubna 2008, Nuova Agricast, C-390/06, Sb. rozh., EU:C:2008:224, bod 54 a citovaná judikatura), Komise tvrdí, že projednávaný žalobní důvod nemůže být zkoumán po věcné stránce, neboť během správního řízení Dánské království, ani sama žalobkyně netvrdily, že financování žalobkyně z výnosů z koncesionářského poplatku nebo její osvobození od korporační daně představují existující podpory.

229 V tomto ohledu je třeba uvést, že podle judikatury z úvahy, že legalita rozhodnutí ve věci státních podpor musí být posuzována v závislosti na informacích, které mohla mít Komise k dispozici v okamžiku, kdy jej přijala, vyplývá, že žalobce, který se účastnil formálního vyšetřovacího řízení podle čl. 108 odst. 2 SFEU, se nemůže dovolávat argumentů týkajících se skutkových okolností, které nebyly Komisi známy a které jí nebyly v průběhu formálního vyšetřovacího řízení sděleny. Naopak nic nebrání dotyčnému účastníku řízení uplatnit vůči konečnému rozhodnutí právní důvod, který nebyl uplatněn ve fázi správního řízení (viz rozsudek ze dne 11. května 2005, Saxonia Edelmetalle a ZEMAG v. Komise, T-111/01 a T-133/01, Sb. rozh., EU:T:2005:166, bod 68 a citovaná judikatura).

230 Citovaná judikatura tak rozlišuje mezi argumenty týkajícími se skutkových okolností, které nebyly Komisi v době přijetí napadeného rozhodnutí známy, a nemohou být tudíž proti tomuto rozhodnutí poprvé vzneseny až před Tribunálem (v tomto smyslu viz rozsudky Saxonia Edelmetalle a ZEMAG v. Komise, bod 229 výše, EU:T:2005:166, bod 70, a CBI v. Komise, bod 68 výše, EU:T:2012:584, bod 233), a právními důvody. Posledně uvedená kategorie zahrnuje konkrétně důvody zakládající se na informacích, které byly Komisi v okamžiku přijetí tohoto rozhodnutí známy. Tyto důvody tedy nemohou být odmítnuty jako nepřípustné (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 23. listopadu 2006, Ter Lembeek v. Komise, T-217/02, Sb. rozh., EU:T:2006:361, body 93 až 101).

231 Z toho vyplývá, že jelikož žalobkyně nevychází na podporu tohoto žalobního důvodu výlučně z informací, které nebyly Komisi v okamžiku přijetí napadeného rozhodnutí známy, nelze projednávaný žalobní důvod bez dalšího odmítnout jako nepřípustný. Nicméně jej lze zkoumat pouze v rozsahu, v němž se zakládá na informacích, které byly Komisi v okamžiku přijetí napadeného rozhodnutí známy.

– K věci samé

232 Komise uvedla důvody, na základě kterých považovala předmětná opatření za nové podpory, v bodě 154 odůvodnění napadeného rozhodnutí, který zní následovně:

„Jelikož TV2 začala vysílat v roce 1989, byla všechna opatření poskytnuta TV2 po přistoupení Dánska k [Unii]. Z tohoto důvodu představují [předmětná] opatření včetně koncesionářského poplatku novou státní podporu (a ne stávající ve smyslu čl. 108 odst. 1 SFEU).“

233 V první řadě, co se týče financování žalobkyně z výnosů z koncesionářského poplatku, tato tvrdí, že jde o režim financování, který existoval před přistoupením Dánského království k Unii. Tento režim byl uplatňován i po přistoupení Dánského království a byl v návaznosti na vytvoření TV2 upraven, aby mohla být posledně uvedená financována stejně jako DR. Toto rozšíření působnosti nicméně nic nezměnilo na povaze podpory a neznamenalo, že by byl uvedený režim změněn tak, že by bylo ovlivněno posouzení slučitelnosti předmětné podpory. Šlo o podporu poskytnutou podniku stejného typu, tedy veřejnoprávnímu provozovateli televizního vysílání. TV2 totiž měla stejné povinnosti veřejné služby jako DR, tedy operátor, který byl původně jediným příjemcem podpory. K odlišnému závěru nemůže vést okolnost, že TV2 byla zřízena jako odlišný podnik, a nikoliv jako nový televizní kanál v rámci DR, ani okolnost, že podpora plynoucí z koncesionářského poplatku jí je vyplácena prostřednictvím Fonds TV2 a není jejím jediným finančním zdrojem.

234 Žalobkyně se na podporu své argumentace dovolává několika rozhodnutí Komise o financování veřejného televizního vysílání v jiných členských státech. Odkazuje především na rozhodnutí C(2005) 1166 final, ze dne 20. dubna 2005, Francie – Poplatky za vysílání (podpora E 10/2005) (Úř. věst. C 240, s. 20), v němž Komise prohlásila, že podpora poskytnutá společnosti France Télévision je existující podporou ve smyslu čl. 1 písm. b) nařízení č. 659/99. Podle žalobkyně, navzdory řadě změn v totožnosti a počtu příjemců režimu koncesionářských poplatků ve Francii, měla Komise za to, že uvedený koncesionářský poplatek nadále podporoval veřejnoprávní televizní vysílání, a povaha daného opatření, jeho cíl, právní základ, určení a zdroj financování se tedy nezměnily. Ostatní rozhodnutí dovolávaná žalobkyní obsahují dle jejího názoru obdobné rozbory.

235 Žalobkyně nevidí žádný rozdíl mezi svou situací a situací v rozhodnutích Komise, kterých se dovolává. Má za to, že dle praxe Komise rozšíření existujícího režimu financování na podnik stejného typu jako podniky, na které se tento režim vztahoval před přistoupením daného členského státu k Evropské unii, není rozhodnou změnou, která by v jejím případě mohla odůvodnit jiný závěr, než ke kterému Komise dospěla v těchto ostatních rozhodnutích. Z toho dle názoru žalobkyně vyplývá, že napadené rozhodnutí musí být zrušeno v rozsahu, v němž stanoví, že její financování z výnosů z koncesionářského poplatku představuje novou podporu.

236 V tomto ohledu je třeba uvést, že ze samotných definic pojmů „existující podpora“ a „nová podpora“, připomenutých v bodě 226 výše, vyplývá, že je-li podpora poskytnuta novému příjemci, který se liší od příjemců existující podpory, musí jít v případě tohoto nového příjemce o novou podporu.

237 V tomto ohledu je nutné rozlišovat mezi jednak režimy podpor a jednak jednotlivými podporami. Argumentace žalobkyně toto rozlišování přehlíží.

238 Režim podpor může spočívat v ustanovení, které obecným a abstraktním způsobem určuje, aniž je třeba přijmout dodatečná prováděcí opatření, podniky, kterým mohou být podpory poskytnuty. Nelze tak vyloučit, že režim podpor, který je existující podporou, se může rovněž vztahovat na podniky, které v době vytvoření tohoto režimu ještě neexistovaly, avšak které by v případě, že by existovaly, splnily kritéria pro poskytnutí předmětné podpory. Pokud je v takovém případě takový režim podpor následně změněn, přeměňuje se na nový režim podpor pouze v případě, že se změna týká vlastní podstaty původního režimu podpory. Naopak, je-li nový prvek jasně oddělitelný od původního režimu, nemůže se jednat o takovou podstatnou změnu a v takovém případě představuje pouze tento nový prvek novou podporu poskytnutou příjemcům, kteří by bez této změny nemohli předmětnou podporu získat (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 30. dubna 2002, Government of Gibraltar v. Komise, T-195/01 a T-207/01, Recueil, EU:T:2002:111, body 109 až 116).

239 Tyto úvahy nelze uplatnit na existující jednotlivé podpory. Tyto podpory se ze své povahy vztahují na konkrétní podniky. V případě, že je následně poskytnuta podpora jinému podniku, než měl prospěch z existující podpory, jde v případě tohoto jiného podniku nevyhnutelně o novou podporu, a to i kdyby byla předmětná podpora svojí povahou nebo obsahem totožná s existující podporou.

240 Z toho plyne, že je v projednávané věci třeba určit, zda ustanovení týkající se koncesionářského poplatku, jak existovala v okamžiku přistoupení Dánského království k Unii, představovala režim podpor, nebo se týkala jednotlivé podpory.

241 Žalobkyně přitom nepředložila žádnou informaci, kterou by měla Komise k dispozici v době přijetí napadeného rozhodnutí a která by svědčila o první z obou hypotéz uvedených v bodě 240 výše.

242 Žalobkyně totiž pouze odkázala na znění dopisu Komise ze dne 21. ledna 2003, kterým posledně uvedená oznámila Dánskému království své rozhodnutí zahájit ve vztahu k předmětným opatřením řízení podle čl. 108 odst. 2 SFEU a který byl v závazném jazyce (dánština) zveřejněn v *Úředním věstníku Evropské unie* (Úř. věst. 2003, C 59, s. 2). V bodě 86 odůvodnění tohoto dopisu se zmiňuje první Lov om radio-og fjernsynsvirksomhed z roku 1920. Jak se přitom dále uvádí v tomtéž bodě

odůvodnění a jak ostatně uznává sama žalobkyně, jediným cílem koncesionářského poplatku zavedeného uvedeným zákonem bylo financovat DR. Je tedy třeba uzavřít, že ustanovení týkající se koncesionářského poplatku, jak existovala v době přistoupení Dánského království k Unii, nezaváděla režim podpor, ale jednotlivou podporu ve prospěch DR.

243 V tomto ohledu je třeba uvést, že podle ustálené judikatury v kontextu práva hospodářské soutěže, včetně případů použití čl. 107 odst. 1 SFEU, se pojmem „podnik“ rozumí jakákoliv jednotka vykonávající hospodářskou činnost, nezávisle na právním postavení této jednotky a způsobu jejího financování (viz rozsudek ze dne 10. ledna 2006, Cassa di Risparmio di Firenze a další, C-222/04, Sb. rozh., EU:C:2006:8, bod 107 a citovaná judikatura; rozsudek ze dne 12. září 2013, Německo v. Komise, T-347/09, EU:T:2013:418, bod 48).

244 Z uvedené judikatury plyne, že při určování příjemce existující podpory je třeba zohlednit hospodářskou jednotku, které je uvedená podpora poskytována, bez ohledu na jakoukoliv případnou změnu jejího právního postavení. I jednotlivou podporu tedy lze považovat za existující podporu, byť byla poskytnuta právní entitě vytvořené po zavedení podpory a přistoupení daného členského státu k Unii, ukáže-li se, že ač tato právní entita jako taková v okamžiku zavedení podpory neexistovala, byla v uvedené době součástí podniku, tedy hospodářské jednotky, které byla existující podpora poskytnuta.

245 Z těchto úvah vyplývá, že v projednávané věci bylo pro Komisi rozhodující nikoliv, zda byla TV2 zřízena jakožto právnická osoba po zavedení koncesionářského poplatku (účastnice řízení se shodují, že tomu tak bylo), ale zda byla podnikem novým a zcela nezávislým na DR, nebo zda naopak byla pouze částí hospodářské jednotky tvořené společností DR, která se od posledně uvedené oddělila. V rámci druhé hypotézy by podpora představovaná koncesionářským poplatkem mohla být ve vztahu k TV2 považována za existující podporu.

246 Je třeba nicméně konstatovat, že žalobkyně nepředložila žádnou informaci, kterou by Komise měla v době přijetí napadeného rozhodnutí k dispozici a která by ji měla k takovému závěru přivést. Žalobkyně ve svých písemnostech naopak tvrdí, že „TV2 byla zřízena jakožto samostatný podnik“ a že „byla vytvořena k podpoře mediální různorodosti regionu s dánsky mluvící populací“.

247 Komisi tedy nelze vytýkat žádné pochybení, kterým by byl stižen její závěr učiněný s ohledem na informace, kterými v době přijetí napadeného rozhodnutí disponovala, že TV2 nebyla jen právní entitou zřízenou po přistoupení Dánského království k Unii, ale i novým podnikem, vytvořeným po tomto přistoupení. Právě v tomto smyslu je totiž třeba chápat konstatování v bodě 154 odůvodnění napadeného rozhodnutí, že „TV2 začala vysílat v roce 1989“. V souladu s úvahou uvedenou v bodě 239 výše vede tato okolnost nevyhnutelně k závěru, že podpora, která jí byla poskytnuta z výnosů z koncesionářského poplatku, byla novou, a nikoliv existující podporou.

248 Tato okolnost navíc umožňuje odlišit projednávaný případ od případu dotčeného v rozhodnutí Komise dovolávaném žalobkyní (viz bod 234 výše). Ze znění bodu 33 odůvodnění uvedeného rozhodnutí totiž plyne, že ačkoliv došlo ke změně právní subjektivity entit přijímajících podporu dotčenou v uvedené věci, tyto entity vznikly „roztříštěním“ původního příjemce existující podpory. Jinými slovy, na rozdíl od projednávané věci byl ve výše uvedené věci příjemce dané podpory součástí hospodářské jednotky, která byla příjemcem původní podpory.

249 Každopádně rozhodovací praxe Komise v jiných věcech nemůže ovlivnit platnost napadeného rozhodnutí, kterou lze posoudit pouze s ohledem na objektivní pravidla stanovená ve Smlouvě o FEU (rozsudek ze dne 20. května 2010, Todaro Nunziatina & C., C-138/09, EU:C:2010:291, bod 21).

250 Ze všech výše uvedených úvah vyplývá, že projednávaný žalobní důvod musí být zamítnut jako neopodstatněný v rozsahu, v němž se týká kvalifikace příjmů z výnosů z koncesionářského poplatku převedených na TV2 jakožto nové podpory.

251 V druhé řadě žalobkyně tvrdí, že osvobození od korporační daně, jež bylo v napadeném rozhodnutí rovněž kvalifikováno jako státní podpora, musí být považováno za existující podporu.

252 Podle žalobkyně Lov om indkomstbeskatning af aktieselskaber (zákon o zdaňování příjmů akciových společností), ve znění platném v době přistoupení Dánského království k Unii, stanovil ve svém čl. 3 odst. 1 písm. 1), že stát a jeho orgány jsou osvobozeny od daně. Toto osvobození se vztahovalo i na DR, která byla takto osvobozena od svého založení. Žalobkyně tvrdí, že při zřízení TV2, bylo považováno za vhodné jí přiznat stejné zacházení a byla zařazena na seznam veřejnoprávních organizací určených jako osvobozené od korporační daně. Žalobkyně se v tomto ohledu dovolává návrhu zákona č. 145 ze dne 14. ledna 1987, kterým se mění Lov om indkomstbeskatning af aktieselskaber. Z důvodové zprávy k tomuto návrhu vyplývá, že měl TV2 zajistit stejné daňové zacházení jako v případě DR.

253 Žalobkyně tedy tvrdí, že společnosti TV2 nebyla poskytnuta zvláštní výhoda, která by nebyla poskytnuta jiným srovnatelným podnikům před přistoupením Dánského království k Unii. K zajištění rovného zacházení s TV2 bylo jednoduše postupováno podle ustálené praxe. Daňové osvobození TV2 by tedy mělo být považováno za existující podporu.

254 S ohledem na tuto argumentaci je třeba uvést, že z úvah a judikatury uvedených v bodě 238 výše vyplývá, že podporu poskytnutou v rámci režimu podpor nelze považovat za existující ve vztahu k příjemci, který by na tuto podporu bez změny daného režimu neměl nárok. Pouze v případě podniků, které mohly mít prospěch z podpory v rámci daného režimu před jakoukoliv jeho změnou, vyvstává otázka, zda se případná změna dotýká samotné podstaty původního režimu, v kterémžto případě se tento režim mění na nový režim podpor, nebo zda změna spočívá v novém prvku, který je od původního režimu jasně oddělitelný, v kterémžto případě představuje novou podporu jen tento nový prvek.

255 V projednávané věci je sice pravda, že ustanovení, které obecným a abstraktním způsobem stanoví daňové osvobození státních entit, může podle čl. 1 písm. d) nařízení č. 659/1999 představovat režim podpor. Z argumentace žalobkyně či ze spisových informací však nevyplývá, že by Komise v době přijetí napadeného rozhodnutí věděla o takovém ustanovení dánského práva, které předcházelo přistoupení tohoto členského státu k Unii a mohlo se rovněž vztahovat na TV2.

256 Sama žalobkyně naopak tvrdí (viz bod 252 výše), že „bylo považováno za vhodné jí přiznat stejné zacházení“ v oblasti daní, jaké bylo přiznáno DR. Žalobkyně se dále odvolává na novelizaci příslušných dánských právních předpisů, ke které došlo v roce 1987 a která ji zařadila na seznam veřejnoprávních organizací určených jako osvobozené od korporační daně. Uvedená tvrzení přitom s ohledem na úvahy uvedené v bodě 254 výše zdaleka neprokazují, že osvobození od korporační daně přiznané žalobkyni představuje existující podporu, avšak spíše potvrzují, že šlo o novou podporu, neboť žalobkyně toto osvobození získala až na základě legislativního ustanovení přijatého po přistoupení Dánského království k Unii.

257 Žalobkyně v replice tvrdí, že byla „od svého založení dotčena [daňovým] osvobozením státu a jeho orgánů“ a že by tedy „bylo zbytečné stanovit výslovné osvobození“ v její prospěch. Pozdější novelizace příslušného zákona, ke které došlo v roce 1987, „jednoduše vyjasnila skutečnost, že se DR a TV2 nacházely ve stejném daňovém postavení“.

258 Bez ohledu na skutečnost, že se uvedená tvrzení částečně jeví jako protichůdná ve vztahu k tvrzením obsaženým v žalobě, je třeba konstatovat, že žalobkyně netvrdila, že Komise v době přijetí napadeného rozhodnutí disponovala informacemi, které ji měly dovést k závěru, že osvobození od korporační daně ve prospěch TV2 bylo jen provedením existujícího režimu podpor. Žalobkyně naopak uznala, že „TV2 Komisi informovala o osvobození dánského státu a jeho orgánů od korporační daně poprvé v žalobě“.

Jelikož takové informace chyběly a s ohledem na skutečnost, že uvedené osvobození bylo poprvé výslovně upraveno v zákoně přijatém v roce 1987, nelze Komisi vytýkat žádné pochybení, když měla za to, že uvedené osvobození představuje novou podporu.

259 Pro úplnost je třeba konstatovat, že skutečnost, kterou žalobkyně před Tribunálem uplatnila na podporu svého argumentu shrnutého v bodě 257 výše (skutečnost, která ostatně nebyla Komisi během správního řízení sdělena), dle všeho nepodporuje tvrzení, že zákon přijatý v roce 1987 za účelem daňového osvobození žalobkyně pouze potvrzoval stávající právní stav. Ve vztahu k právnímu stavu před přijetím navrhované změny důvodová zpráva k návrhu zákona uvedenému v bodě 252 výše totiž v souvislosti s daňovou situací TV2 a Fonds TV2 uvádí následující: „Jakýkoliv příjem z podnikatelské činnosti nicméně podléhá zdanění.“ Jeví se, že autoři navrhované změny měli za to, že bez uvedené změny by byly příjmy TV2 z „podnikatelské činnosti“ zdaněny. Jinými slovy, tento výňatek naznačuje, že nešlo o výslovné potvrzení stávajícího právního stavu, ale o zavedení daňového osvobození žalobkyně, které se na posledně uvedenou doposud nevztahovalo.

260 Ze všech předchozích úvah vyplývá, že druhý žalobní důvod je rovněž neopodstatněný v rozsahu, v němž se týká kvalifikace osvobození žalobkyně od korporační daně jakožto nové podpory.

261 Druhý žalobní důvod musí být tedy zamítnut v plném rozsahu.

262 Ze všech předchozích úvah vyplývá, že je třeba napadené rozhodnutí zrušit v rozsahu, v němž měla Komise za to, že příjmy z reklamy z let 1995 a 1996 převedené na společnost TV2 prostřednictvím Fonds TV2 představují státní podpory, a ve zbývající části žalobu zamítnout.

K nákladům řízení

263 Podle čl. 134 odst. 1 jednacího řádu Tribunálu se účastníku řízení, který neměl úspěch ve věci, uloží náhrada nákladů řízení, pokud to účastník řízení, který měl ve věci úspěch, požadoval. Podle odstavce 3 uvedeného článku, pokud měli účastníci řízení ve věci částečně úspěch i neúspěch, ponese každý z nich vlastní náklady řízení. Jeví-li se to však vzhledem k okolnostem v projednávané věci jako odůvodněné, může Tribunál rozhodnout, že účastník řízení ponese vlastní náklady řízení a nahradí část nákladů řízení vynaložených druhým účastníkem řízení.

264 V projednávané věci měly jak žalobkyně, tak Komise v návrhových žádáních částečně úspěch i neúspěch, neboť Tribunál zčásti zrušuje napadené rozhodnutí a ve zbývající části žalobu zamítá. Jelikož žalobkyně nepožadovala náhradu nákladů řízení Komisí, kdežto Komise náhradu nákladů řízení žalobkyní požadovala, je třeba rozhodnout, že žalobkyně ponese vlastní náklady řízení a nahradí tři čtvrtiny nákladů řízení vynaložených Komisí. Komise ponese čtvrtinu vlastních nákladů řízení.

265 Podle čl. 138 odst. 1 jednacího řádu nesou členské státy, které vstoupily do řízení jako vedlejší účastníci, vlastní náklady řízení. Dánské království ponese vlastní náklady řízení. Navíc, jelikož společnost Viasat formálně nepožadovala náhradu nákladů na vedlejší účastenství žalobkyní, je třeba rozhodnout, že ponese vlastní náklady.

Z těchto důvodů

TRIBUNÁL (osmý senát)

rozhodl takto:

1) **Rozhodnutí Komise 2011/839/EU ze dne 20. dubna 2011 o opatřeních učiněných Dánskem (C 2/03) ve prospěch TV2/Danmark se zrušuje v rozsahu, v němž měla Komise za to, že příjmy z reklamy z let 1995 a 1996 převedené na společnost TV2/Danmark prostřednictvím Fonds TV2 představují státní podpory.**

2) **Ve zbývající části se žaloba zamítá.**

3) **TV2/Danmark A/S ponese vlastní náklady řízení a nahradí tři čtvrtiny nákladů řízení vynaložených Evropskou komisí.**

4) **Komise ponese čtvrtinu vlastních nákladů řízení.**

5) **Dánské království a společnost Visat Broadcasting UK Ltd ponesou příslušné vlastní náklady řízení.**

Gratsias Forwood Wetter

Takto vyhlášeno na veřejném zasedání v Lucemburku dne 24. září 2015.

Podpisy.